

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑψηλὰς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἡμετέρας ἀρχαίας τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἴνε προκληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 12 Ἰουνίου 1899

Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 24

Τσαγγῆ — ὁ Μικρὸς Διάβολος μετὰ τὴν Ἑλένην Γ. Οἰκογενίῳ, Ἀειθαλῆς Ρίδου καὶ Βασιλίσσαν Μαργῶ — ὁ Ταρταρίνος τῆς Ταρασκῶνης [Ε] μετὰ τὴν Ναυτοπούλου καὶ Ἀρχιζιζανίου — ὁ Σαρδανάπαλος μετὰ τὸν Διὰβόλου, ἄν' ἰδιόφρων, καὶ Ἄνθος τῆς Ἰαπωνίας — ἡ Ἀναστασία Σαρροπούλου μετὰ τὴν Κικὴν Πιστιοπούλου καὶ Κατρίναν Δουλιδου — ἡ Χριστὴ Πέτρού μετὰ τὴν Πένθημον Κωτάρησον, Ἀνθὼνα τῆς Ἐρήμου καὶ Φεγγυόλῃν Ἀγγούλου — τὸ Ἀνθρώπινον Πνεῦμα μετὰ τὸν Ταπεινὸν Ἰωάννην — ἡ Καρδία ὑπὸ Πέτρον καὶ τὴν Μελετέδιαν, Βαρβαλά μπουμπαν καὶ Κίτη τῆς Σαλαμίνας.

Σημειώσεις. Καὶ σήμερον ἀπὸ τρεῖς μόνον προτάσεις τοῦ καθενὸς ἐπέτρεψεν ὁ χῶρος νὰ δημοσιεύσῃ.

Βέγα (πολὺ ἐπιτυχήμενον!) **Ζωφρὴν Φλόγα** (ἀλλ' ἄλλὰ τῆς ἀρεσίας πάντα νὰ βλέπῃ ζωγραφίας!) **Θεαρένη** (νὰ ἔχῃ καὶ δαλίην ὑπομονήν!) **Ἀγγουλολογιῶτατος** (καλὰ καὶ τὰ ἕμμετρα! ἀλλὰ προσιμῶ τὰ πεζά, διότι τότε λέγει κανεὶς τὴν ἰδέαν του χωρὶς παρεγερμάματα χάριν τοῦ μέτρου καὶ τῆς ὀμοιοκαταληξίας!) **Νευροσπαστὸν** (ἴσα ἴσα μετὰ τὰς πάσεις θά σας ἔλθῃ καὶ ὀνεὸς τόμος τῆς Βιβλιοθήκης· εἶδος; ἢ Γαργὰ σοὺ στέλλει τὰς εὐχὰς τῆς!) **Σέλευκον τὸν Κεραυνόν** (ὅλα γίνονται, δια θὰ γίνουν· ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ καὶ μετὰ τὴν σειράν· ἕκαστὸν ποτὲ Διαγωνισμὸν ποῦ νὰ μὴ δημοσιεύσῃ τ' ἀποτελέσματα.) **Ἰατρὸν τὸν Συμδρομητὴν** (ἡ Κικὴ ἐπέταξεν ἔως τὸ ταβάνι, μετὰ τὰ 12 σπάνια γραμματῶσμά σου τῆς ἐστειλῆς!) **Αεραία τὴν Ἰορδάνη**, (βεβαίως δὲν ἴπτο λάθος σου, διότι τὰ γένη τῶν ψευδονύμων ἀπατοῦν· σοὺ τὸ ἔγραφα μόνον, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν μὴ δημοσίευσίν σου νὰ γίνεταί ἡχησὶς τοῦ ψευδονύμου σου, πρέπει νὰ το γράψῃς.) **Χιωτοπούλου** (βεβαίως, εἰμπορεῖ, καὶ μετὰ τὸνομά σου) **Ν. Γ. Μηστοάκη** (ἔστειλε δὲ τι ἐξήγησις· γράφησε μου συχνά, ἀπ' οὗ ἀπὸ σε παρηγορεῖ) **Ἀγάθην τὴν Καλόγηρον** (ἔστειλε καὶ περιμένον) **Χριστόπτερον Ἐλεπίδα** (δὲν πειράζει· τώρα τὰς διακοπὰς, θὰ μου γράψῃς συχνότερα) **Ἀλκιβιάδην Μ. Κορὴν** (εὐχοίαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ ἡ μαμμὰ σου!) **Μικρὸν Μυρβανόν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Μαΐου, βάπαντίσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 19 Ἰουλίου

- Ὁ χῶρος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δίδῃν νὰ γραφῆται τὰς λύσεις τῶν εἰς διαγωνισμοὺς, πωλεῖται ἐν τῇ Γραμματεῖᾳ καὶ εἰς φιλικὰς, ἂν ἔκαστος περιεχέει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1
- 328. Λεξιγοιφῶς.**
Θεὸν καὶ ἄθρον ἄν κλειδίωσῃ
Μεγῶλο ἢ μικρὸ κλειδί,
Ἄνδρα κλειδὸν θὰ φανερώσῃ
Ἡ λύσις σου, καλὸ παιδί.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιστιανοῦ
- 329. Στοιχειογοιφῶς.**
Εἶμαι νῆσος τῆς κ' ἐγὼ Ἑλληνική,
Ἄν ἀπείρακτον θελήσῃς νὰ μ' ἀφήσῃς·
Μ' ἂν μὴ μὴ γίνῃς νὰ μ' ἀλλάξῃς τὴν ἀρχή,
Ἐνα μέγα Βασίλειά θάναστέσῃς.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰωνίου Πελάγου.
- 350. Ἀναγραμματισμῶς.**
Ὅπως ἔχω θὰ με εὐρῆς
Μεταξὺ τῶν ἀρετῶν
Ἐνα γράμμα' ἂν μεταθέσῃς,
Εἶμ' ἐλάττωμα φρικτόν.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ Π. Παρασκευῆ
- 351. Αἰνίγμα.**
Περπάτησε, θὰ μ' αἰσθανθῇ·
Μελέτησε, ἐπίσης·
Κοπίασε πολὺ, πολὺ,
Ἄν θελῆς νὰ μὴ λῦσῃς.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πικρομένου Καραδούλα
- 352. Πυραμῆς.**
=Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ ο- [με ἀστερισμῶ.]
- +*+*+* = Μονὰς χρόνου,
++*+* = Ευλογητικὸν ἐργαλεῖον.
++*+* = Μακεδὼν στρατηγός,
++*+*+* = Κἀτοιχοὶ ἀρχαίας χώρας ἐν Ἀφρικῇ.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ὀρίωνος
- 353-357. Σύνθεσις λέξεων.**
Διὰ τῆς καταλλήλου συναρμογῆς τῶν κάτωθι 13 συλλαβῶν, σχηματίσων τὰ ὀνόματα κέντε ἀνθρώπων.
- Α-δον-ι-κιο-λει-μω-νη-ον-ον-ρι-ρο-ρος.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φαρμάκου

- 358. Ὁροσειρά.**
- * * * * *
- Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμῶτων, οὕτως ὅστε νὰ ἀναγινώσκονται κατὰ σειράν :
- Χῶρα τῆς Ἑλλάδος, Φυσικὸν φαινόμενον, Ἰεροφῆτης, Νῆσος, Οὐράνιον σῶμα, Ἐπίθετον, Σοφός, Ζῶν μαστοφόρον.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ταντάου [Ε]
- 359. Ἄπορία.**
Διατὶ ἡ ἀλώπηξ ἔχει πνεῦμα καὶ ὁ λαγὸς δὲν ἔχει :
- Ἐστὴν ὑπὸ Α. Π. Κόρρα

- 340. Μαγικὸν γράμμα.**
Ἡ ἀνταλλαγὴ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῇ ἐξ ὧν μίαι καὶ ἡ αὐτὴ λέξις :
- Πᾶθος, βάθος, πίθος, πένθος, κῶθος, ὄχθος, στήθος, ἄθος, λάθος.
- Ἐστὴν ὑπὸ Α. Ε. Αἰτά [ΕΕΕ]
- 341. Ἀκροστιχίς μετ' ἑλληποδυσφῶνων.**
Τὰ δευτέρα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων, —πάντα φωνήεντα, —θῆσον εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερισκῶν· οὕτω σχηματίζετ' ἑλληποδυσφῶνων γνωμικόν, τοῦ ὁποῦ ζητεῖται ἡ λύσις :
- ***—***
- Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε : 1, Νῆσος Ἑλληνική, 2, Ζῶν ποῦ πρῶγεται, 3, Ἄνευνομα, 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος, 5, Μέλος τοῦ σώματος, 6, Ἑλλην ποιητῆς νεώτερος, 7, Ἀγγλὸς ποιητής.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μπαλα-Μποῦμ [Ε]

- 342. Ἑλληποδυσφῶνων.**
κίου αου-αι-αο-ου-αιουεἰ.
- Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βασίλειου τῶν Ναυτω
- 343. Φωνηεντόλιτον.**
τ-π-ρ-τ-μ γ-μ-μ-μ-λ
- Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Χιονομένης Κούκλα
- 344. Γοῖθος.**
Ἄρης, Ἄρης, τί, τί ;
- Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Φιλοκράτους Τάδου

- ΛΥΣΕΙΣ**
- τῶν πνευματικῶν ἀναζητήσεων τῆς 10 Ἀπριλίου 1. Ε.
207. Ἀχὴν, χίν. — 208. Ἀ κυροῦται ὡς δημοσίευθὲν λαοθασιμῶς. — 209. Ἀἶψ. — 210. Σαλαμικ.
- Ψ Α Ο Π 212. ΛΥΔΙΑ
Α Ο Ο ΤΥΡΟΣ
211. Ρ Υ Υ Π Α Δ Ο Σ
Α Ρ Ν Ο Σ Π Θ Ρ Ο Σ
Α Β Σ Ι Δ Ω Ν

213. Ἡ νῆσος Αἰαία. —
214. Οὐρανία Εἶδον ΚΥΜΑ Τεράστιον) = ἡ Ἄρθων κοιμάται. — 215. ΡΟΔΑΚΙΝΟΝ, ὄνα, Δανία, Ἄννα, καρδία, ἴνα, ναῖρον. — 216. Τὴν ἀνταλλαγὴν διὰ τοῦ γράμματος Α εὐρίσκονται αἱ λέξεις : Ἐλαφος, Ἀάμνω, Ἀάμια, Ἀ.Ω, Σι.Νῶ, ἐξ ὧν σχηματίζονται αἱ λέξεις : ΕΛΛΑΣ, ΑΜΜΟΝ. — 217. Μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αἰῶνα δὲ, δύνασαι νὰ πράξῃς σήμερον. — 218. Τὸν χρηστὸν ἄνδρα θαυμάζω καὶ τιμῶ.
- Ἀναγνώσατε μετὰ προσοχῆς τὴν ἐν σελίδι 186 τοῦ παρόντος φυλλαδίου δημοσιευμένην Ἀγγελίαν περὶ τοῦ νέου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Διαπλάσεως «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ».

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 188)

Ὁ Ἑρρίκος Μασσαὶ ἐσταμάτησεν ἐδῶ, διότι ἡ συγκίνησις τὸν ἐπιγεῖν. Ἐξ ἄλλου ἡ δυστυχὴς μητέρα δὲν ἤμποροῦσε νὰ κρατηθῇ πλέον... Ἄλλ' εἰς ἐν νεῦμα τοῦ προξένου, ὁ ὁποῖος ἐδῆλεπε τὴν ἀνάγκην νὰ μὴ σταματήσει ἡ διήγησις εἰς τὸ λυπηρὸν αὐτὸ σημεῖον, ὁ νέος ἠναγκάσθη νὰ ἐξακολουθήσῃ :

« Ἡ Ἄ τ ἦ, ὅπως σὰς εἶπα, ἐτραβοῦσε κατὰ τὸ Ἄδεν. Δὲν ξεύρετε πόσον ἤμουν ἀνυπόμονος νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ.

« Μόλις ἤρχισα νὰ συνέρχωμαι καὶ νὰ ἠσυχάζω, ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους διηγήσεις τῶν περιπετειῶν μου, ὄλοι μου αἱ ἀνησυχίαι καὶ οἱ φόβοι διὰ τοὺς ἰδικούς μου, ἐξύπνησαν πάλιν μέσα μου καὶ μ' ἐτυρανοῦσαν. Ἐπειτα ὁμοῦ πάλιν ἔπερνα θάρρος καὶ ἠρχίζω νὰ ἐλπίζω. Ἄφου ἐγὼ, ἐσκεπτόμουν, ἐγκαταλελειμμένος εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐπάνω εἰς ἕνα σωσίβιον, κατάρθωσα νὰ σωθῶ καὶ νὰ εὐρίσκωμαι τώρα ἐκτὸς κινδύνου, πόσον μᾶλλον οἱ ἰδικοί μου, οἱ ὁποῖοι εἶχαν προφθάσῃ νὰ ριθθῶν μέσα ἕως τῆς βάρκας, μαζὶ με ἄλλους ἀνθρώπους, ἱκανοὺς νὰ τοὺς βοηθήσουν καὶ νὰ τοὺς σώσουν ; !. . . Ἴσως μάλιστα νὰ εἶχαν φθάσῃ πρότητερα ἀπὸ ἐμένα εἰς κανένα λιμάνι. Ἀλλὰ πάλιν ἡ ἀπελπίσις μ' ἐκυριεύει. Ποῖος μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι ἡ βάρκας τοὺς δὲν ἀναποδογυρισθῆσαν ; Ποῖος ἤξευρε τί ἀπέγιναν, τί τοὺς ἐτυχε ; ! Πῶς νὰ πιστεύσω ὅτι, μέσα εἰς τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν φρίκην τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης νύχτας, ἡ βάρκας ἐπροχώρησαν ὄλες μαζὶ καὶ δὲν ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸ πέλαγος ; Ἐπειτα πάλι ποῖος ξεύρει ἂν ὄλοι ἐμβῆκαν εἰς τὴν ἴδια βάρκα καὶ δὲν ἐπέσειν ἄλλος ἐδῶ καὶ ἄλλος ἐκεῖ ;

Ὁ βούβαλος τὸν ἤρπαζεν ὡς περὶν μετὰ τὰ κέρατά του καὶ τὸν ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα. . . (Σελ. 195, στήλ. α')

εἶχαν ἀπογινή ὁμοῦ ἡ δυστυχισμένη μου ἡ ἀδελφή μου εὐρίσκετο εἰς τὴν ἴδια βάρκα μετὰ τὴν πιστὴν μας ὑπηρέτριαν. Ὁ ἀδελφός μου ἤθελε νὰ μείνῃ τελευταῖος, ἔως νὰ μᾶς ἐξασφαλίσῃ ὄλους. Ἐπειτα ὁμοῦ τὸν κατέβασαν μετὰ τὴν βίαν καὶ τὸν εἶδα μέσα εἰς τὴν βάρκαν τῆς Β ὕ σ τ α θ ε ἰ α ς. Δὲν εἶχα κερφι νὰ συλλογηθῶ τότε, τί συνέπειας ἤμποροῦσε νὰ ἔχῃ ὁ χωρισμὸς αὐτός. Ἡ πρώτη σκέψις μας ἦτο πῶς νὰ εὐρωμεν ὁ καθένας μας μίαν σανίδα σωτηρίας καὶ νὰπομακρυνθῶμεν γρήγορα ἀπὸ τὸν σίφωνα τῆς καταβύθσεως, ποῦ μᾶς ἐφοβήριζε νὰ μᾶς καταπιθῇ. Αὐτοὶ ποῦ ἐκυβερνοῦσαν τρεῖς βάρκες, ἴσως θὰ ἐφρόντισαν νὰ πλησιάσουν ἢ μιὰ τὴν ἄλλην καὶ νὰ ξεχωρίσουν τὰς οικογενείας, ἂν ἤμποροῦσαν νὰ τὸ κάμουν.

« Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἐδασάνιζαν διαρκῶς τὴν ψυχὴν μου. Μίαν στιγμὴν ἤλιπλα καὶ δεκά ἀπελπιζόμουν. Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ἄδεν. Μᾶς ἔφεραν τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τὰς ἐφημερίδας. Τὸ διαπεραστικὸν μάτι τῆς δεσποινίδος Μῶδραῦ ἐπέσε πάλιν εἰς τὴν πρότην καλὴν εἰδησιν. Μοῦ ἐδείξε θριαμβευτικῶς εἰς τὴν ἐφημερίδα ἕνα τηλεγράφημα ἐκ Ζανζιβάρης, κατὰ τὸ ὁποῖον ἕνα γαλλικὸν ἀτμόπλοιον ἔσωσεν ἐν μέσῳ πελάγεω μιαν ἀπὸ τὰς λέμβους τῆς Β ὕ σ τ α θ ε ἰ α ς μετὰ τριαντα ναυαγούς. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ κυρία Μασσαὶ ! Ἀ ! στιγμὴ ποῦ ἦτο ἐκείνη. Πῶς ἐδάσταξα, Θεέ μου !

«Απεφασίσθη λοιπόν να αναχωρήσω με πρώτη ευκαιρίαν διά την Μαζούγκαν. Ο λόρδος Φάιρφορντ μου προκάτεβαλε όλα τα έξοδα, ανεχώρησα διά τὸ Ὅδοκον καὶ—νά με μαζί σας. . .»

Ὁ κ. Χαγάν καὶ ἡ οἰκογένεια του συνεμερίζοντο, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διηγήσεως, ὅλας τὰς συγκινήσεις τῆς κυρίας Μασσαί, τὴν ὁποίαν ἐφιλοξύνουν ἐπὶ τόσον καιρὸν, θεωροῦντες αὐτὴν ὡς συγγενὴ των. Ὁταν αὐ κυρία καὶ τὰ παιδιὰ ἀπεσύρθησαν, ὁ Πρόξενος καὶ ὁ Ἑρρίκος κατέβησαν νὰ περιπατήσουν ὀλίγον καὶ νὰ καπνίσουν εἰς τὸν κήπον.

Εἰς τὰς φιλικὰς ἐρωτήσεις τοῦ Προξένου, ὁ νέος ἀπεκρίθη ὅτι ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐπιθυμία ἦτο τὴν ώρα νὰ μεταβῇ μετὰ τὴν μητέρα του εἰς τὸ Τράνσβαλ.

«Ἐκεῖ πρέπει νὰ πάμε, εἶπεν. Ὁπου καὶ νὰ εὐρίσκωνται ὁ πατέρας καὶ τὰ δύο παιδιὰ, πάντα πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ θὰ διευθυνθοῦν. Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ἀλληλογραφησώμεν, ἡ γενική μας συνάντησις, ὑποθέτω, θὰ εἶνε εἰς τὸν τόπον αὐτόν.

— Δίκαιον ἔχετε, εἶπεν ὁ Πρόξενος. Δὲν νομίζετε ὅμως, ὅτι καλὸν θὰ ἦτο νὰ περιμένετε ἀκόμη ὀλίγας ἐβδομάδας ἐδῶ, μήπως φθάσουν τίποτε τηλεγραφήματα ; Ὁπου καὶ ἂν παρέσυραν τὰ κύματα τοὺς ναυαγοὺς τῆς Εὐστιάδος, πάντοτε ἡ μεγαλύτερα πιθανότης εἶνε ὅτι εἰς τὴν Ζανζιβάρην ἢ ἐδῶ θὰ φθάσουν αἱ πρώται εἰδήσεις. Ἄν θέλετε νὰ κούσετε τὴν γνώμην μου, σὰς συμβουλεύω νὰ περιμεῖντε ἐδῶ.

— Ὅτι το κάμω πολὺ εὐχαρίστως, ἂν ἐμπορέσω νὰ εὐρῶ ἐδῶ ἐργασίαν. Ἀλλὰ καθὼς ἔννοεῖτε, κύριε Πρόξενε, δὲν θὰ ἤθελα νὰ καταχρασθῶ περισσότερο τὴν καλοσύνην σας καὶ τὴν φιλοξενίαν σας.

— Ἔργασίαν ; Δὲν λείπει ἐργασία εἰς τὴν Μαδαγασκάρην. Ἐὰν ἰσρὸν καθῆκον δὲν σὰς ἐκαλοῦσεν εἰς τὸ Τράνσβαλ, θὰ σὰς συνεδούλευα νὰποκατασταθῆτε εἰς τὴν Μαζούγκαν. Ποῖον εἶνε τὸ ἐπάγγελμά σας ; ἂν ἐπιτρέπετε τὴν ἐρώτησιν. . .

— Κυρίως εἶμαι μεταλλουργός, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Ἐσπούδασα ὅμως καὶ τὰς συναφεῖς ἐπιστήμας τῆς μεταλλουργίας, μηχανουργίας, ὑδραυλικῆν κλπ. Ὅτι ἤμπορούσα νὰναλάβω οἰανδήποτε ἐργασίαν μηχανικῶ ἐν πεποιθῆσαι. Διὰ νὰ σας ἐξηγηθῶ καλλίτερα, προσέθεσεν ὁ νέος, εἶμαι ἐτοιμὸς νὰ δεχθῶ κάθε ἐργασίαν, ἕως ὅτου ἀποκατασταθῶ καὶ κατορθῶσω νὰ εὐρῶ ἐνασχόλησιν τῆς καθαρᾶς εἰδικότητός μου.

— Ἔχετε πολὺ δίκαιον, εἶπε σοβαρῶς ὁ πρόξενος. Μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον κατανικᾶ κάνεις ὅλας τὰς δυσχεραίας. Ἄς ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις ὅτι γρήγορα θὰ

εὐρεθῆ διὰ σὰς ἐργασίαν, ἄξια τῆς μορφώσεως καὶ τῆς ικανότητός σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΔΙΜΝΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΠΥΓΜΑΙΩΝ

Πρὸς ποῖον σκοπὸν ὁ Χασσάν ὡδήγησε τὸ κερβάνιον του πρὸς τὴν ἀνατολικὴν ὀχθὴν τῆς Ταγκανίκας ; Τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀπὸ αὐτοῦ ἰσχυρῶς τὸν Γεράρδον καὶ τὴν Κοραλίαν. Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως ὁ Γεράρδος νὰ μορφώσῃ βαθμῆδὸν μίαν θεωρίαν, ἐξηγοῦσαν ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ Χασσάν.

Ἀναμφιβόλως, ἡ πρώτη φροντίς ἐνὸς ἐμπόρου ἐλεφαντόδοντος, εἶνε νὰ πωλῆσῃ τὸ ἐμπόρευμά του εἰς κελὴν τιμὴν. Ἀλλοτε, πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Σουδάν, οἱ ἔμποροι τοῦ ἐλεφαντόδοντος διεθνύοντο πρὸς τὸν Νεῖλον, ὅπου ἐξεποιοῦν ἐμπορεύματα καὶ δούλους. Ἀφ' οὗτο ὅμως ἡ ὁδὸς αὐτὴ πρὸς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀσίαν ἀπεκλείσθη δι' αὐτοῦς, ἀνεξήγησαν ἄλλην καὶ τὴν εὐρον εἰς τὴν χώραν τῶν Διμνῶν, ἧτις βαθμῆδὸν ἔγινε τὸ ἐμπόρειον τῆς ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς.

Ὁ Χασσάν, ἐμπειρότατος ἔμπορος, ἐγνώριζε νὰποφεύγῃ εἰς τὴν χώραν αὐτὴν τοὺς εὐρωπαϊκούς σταθμούς, οἵτινες κατεδίωκον τὴν δουλειμορίαν.

Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ κατηυλίσθη μετὰ τὸ κερβάνιον του ἐντὸς πυκνοῦ δάσους, ὅπου ἀφῆκε τοὺς δούλους, τοὺς ἀνθρώπους του καὶ τὸ ἐμπόρευμά του ὑπὸ τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ Ρουρούκου, ἀνεχώρησε μετὰ πέντε ἀκολουθῶν τοῦ Ἀράδων, πρὸς ἐκλογὴν καταλλήλου μέρους πλησίον τῆς λίμνης, ὅπως ἐγκαθιδρύσῃ τὰς γενικὰς του ἀποθήκας.

Ἀφ' οὗ ἐξελέξε τὸν τόπον, ἔσκαψεν ἕνα βαθὺν λάκκον, ὅπου μετέφερε καὶ ἐναπέθεσε βαθμῆδὸν ὅλα τὰ δέματα τοῦ ἐλεφαντόδοντος, καλύψας αὐτὰ μετὰ κλάδους καὶ φύλλα δένδρων.

Μόλις ἐτελείωσεν ἡ προκαταρκτικὴ αὕτη ἐργασία, μετέφερε τὸ κερβάνιον τοῦ εἰς τὸν νέον στρατόπεδον, καὶ ἀνεχώρησε μόνος ὅπως διαπραγματευθῆ τὴν πώλησιν τοῦ ἐμπορεύματος.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, τὰ σχέδιά του ἐπέτυχον λαμπρὰ, διότι οἱ γερμανοὶ ἔμποροι τῆς Ταγκανίκας, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς προελεύσεως καὶ τοῦ τρόπου τῆς μεταφορᾶς τοῦ ἐλεφαντόδοντος, ἐσπευσαν νὰ ἐπωφεληθῶν τῆς προσφορᾶς τοῦ Χασσάν, ὁ ὁποῖος, μετὰ ἐξαήμερον ἀπουσίας, ἐνεφανίσθη πάλιν ἀκτινοβολῶν ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἀπραϊτήτων εἰς τὰς ἀφρικανικὰς ἀγοραπωλησίας σπονδῶν. Ἐπέστρεψε δὲ ὁ ἦρωας μας ὀδηγῶν καὶ ἕνα γαϊδουράκι, φορτωμένον μετὰ σάκκους, οἱ ὅποιοι ἀνέδιδον μεταλλικὸς ἤχους, ὁσάκις ὁ Ρουρούκος τοὺς μετεκίνηει, βοηθῶν τὸν ἀρχηγὸν του νὰ τοὺς

μεταφέρουν εἰς τὴν σκηνὴν πρὸς φύλαξιν. Αὐτὰ ἀντελήθησαν οἱ αἰχμαλώτοι. Ἐκτοτε ἤρχισαν νὰ σκέπτονται : Ποία θὰ ἦτο ἡ συνέχεια τοῦ ταξιδίου ; . . . μετ' ὀλίγον ὅμως τὸ πρᾶγμα ἔκαν ὄνισθη.

Τὴν ἐπαύριον ἀμέσως τὸ κερβάνιον ἐπανέλαβε τὴν πορείαν του πρὸς νότον, ἀφ' οὗ παρέλαθεν ἀπὸ τὰς θαυμασίας αὐτοσχεδίου ἀποθήκας τοῦ Χασσάν νέα δέματα ἐμπορευμάτων, ἀποτελούμενα κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπὸ βαιμθακερὰ ὑφάσματα καὶ ἐργαλεῖα οἰκιακῆς χρήσεως.

Κατὰ τὸ σῆμα, ὁ ἀρχηγὸς ἠκολούθει ἐπιμόνως τὰς ἐρήμους πεδιάδας. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, διεθνύοντο πολὺ πλησίον τῆς μεγάλης λίμνης, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ὀχθῆς, διότι πρώϊαν καὶ ἐσπέραν οἱ αἰχμαλώτοι ἐδέλεπον εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ἐλαφρὰν ομίχλην, χαρακτριζοῦσαν πάντοτε τὴν γειννίασιν τῶν ὁδῶν.

Κατόπιν ὅμως ὁ Χασσάν δὲν ἐφρόντιζε νὰποφεύγῃ, ὅπως μέχρι τοῦδε, τοὺς κατακμημένους τόπους. Τοὺς αἰχμαλώτους του ἀφινεν ἐλευθέρους. Φόδος δραπέτευσσε πλέον δὲν ὑπῆρχεν εἰς τοὺς τόπους αὐτούς, ὅπου τὰ πάντα τοῖς ἦσαν ἄγνωστα, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς γλώσσης. Οἱ αἰχμαλώτοι τὴν φοράν ταύτην ἦσαν ἀπλῶς ἀχθοφόροι ἐλεύθεροι εἰς τὰς κινήσεις των, βαδίζοντες ὅμως πάντοτε ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ Ρουρούκου καὶ τῶν ἄγριων Ἀραβικῶν σκύλων. Τὸ κερβάνιον οὐκ μόνον δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὰ χωρία τῶν ἰθαγενῶν, ἀλλὰ τὰ ἐπεσκέπετο συστηματικῶς πρὸς ἐκποίησιν τῶν ἐμπορευμάτων. Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν ἡ πορεία του καθίστατο βραδυτέρα καὶ μάλλον μονότονος, διακοπομένη ὑπὸ καθημερινῶν σταθμῶν.

Αἱ συνεχεῖς αὗται πορεῖαι μετὰ τῶν κατὰ τοὺς διαφόρους σταθμούς παρεκτροπῶν τῆς διαίτης, εἶχον ὀλέθριον ἀποτέλεσμα ἐπὶ τῆς υγείας τοῦ Χασσάν. Ἀσημονῶν τὰ παραγγέλματα τῆς θρησκείας του, ἐμεθύσκετο κατ' ἐκάστην ἀπὸ τὰ οἶνοπνευματώδη ποτὰ τῶν ἰθαγενῶν, ἐπέστρεψε δὲ εἰς τὴν σκηνὴν του κλονούμενος καὶ παραπαίων. Μετ' ὀλίγον τὸ ἐκ βανάνας οἶνοπνευμα κατέστρεψεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ὄργανισμὸν του. Κατελήθη ὑπὸ ἰσχυρῶν παροξυσμῶν πυρετοῦ καὶ βαθμῆδὸν κατῆνησε νὰ σύρεται εἰς τὸν θρόνον ἀντὶ νὰ βαδίζῃ, ἢ νὰ μεταβαίνει ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἱππεύων τὸ γαϊδουράκι του.

Ὁ Ρουρούκος ἤρχισε νὰ γίνεται ὁ ἀληθὴς ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ὡς ἐκ τῆς ἀνικανότητος ὅμως αὐτοῦ, ἡ πειθαρχία ἤρχισε νὰ παραλύῃ. Ἡμέραν τινὰ, περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸ κερβάνιον ἐστάθμευσε κατὰ τὸ σῆμα εἰς μίαν πεδιάδα. Ὁ Χασσάν ἐδιάζετο νὰ κοιμηθῆ καὶ μετὰ τὸ μαστίγιον εἰς τὰς χεῖρας παρώτρυνε τοὺς μαύρους νὰ τελειώσουν

μίαν ὄραν προτῆρα τὴν σκηνοπηγίαν. Ἐνθ' κατεγίνοντο εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, οἱ μαῦροι, πηγαίνοντες ἐξόπνησαν ἕνα τεράστιον βούβαλον, μετὰ ὑπερμεγέθη κέρατα, κρυπτόμενον ἐκεῖ πλησίον ὑπὸ τοὺς ὕψηλους θάμνους.

Τὸ ζῶον ἠνωρθῶθη βαρὺ καὶ μεγαλοπρεπές, ἐξέβαλεν ἄγριον μυκηθμὸν καὶ κτυπῶν τὴν οὐρὰν ἐπὶ τῶν πλευρῶν του, ἠτομάζετο νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν, ὅτε κατὰ δυστυχίαν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀραβικοὺς σκύλους ἤρχισε νὰ το καταδιώκῃ.

Ἐρεθισθεὶς ὁ βούβαλος ἐστράφη καὶ ἐνέπηξε τὰ μεγάλα κέρατά του εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ σκύλου, τὸν ὁποῖον ἐξεσφενδόνισεν εἰς τὸν ἀέρα, ἀφρίζων ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Πρὶν προφθάσῃ νὰ πέσῃ, τὸν ἐκάρφωσε πάλιν καὶ τὸν ἐσφενδόνισεν ἐκ νέου. Τὸ φοβερὸν αὐτὸ παίγιδιον ἐπαυρήθη πολλὰκις, μέχρι οὗ ὁ δυστυχὴς σκύλος ἔπεσε κατακρουρημένος καταγῆς.

Τὸ κερβάνιον περίτρομον ἐτράπη εἰς φυγὴν. Ἡ Λίνα, τρελλῆ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, ἔπεσε κάτω, ἀλλ' ἐνθ' ὁ Γεράρδος ἐσπευδε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ, τὸ ζῶον ἔσφηνε ἔναντιόν των μετὰ τὴν χαιτὴν ἀνωρθωμένην, ἐτοίμον νὰ βυθίσῃ τὰ κέρατά του εἰς τὸ στήθος των. Ὁ Μπρέκος τότε ὤρμησεν ἄλλοθρον καὶ παρενετῆ μετὰ τῶν αὐτῶν καὶ τοῦ θηρίου.

Ὁ βούβαλος τὸν ἤσπασεν ὡς πτερὸν μετὰ τὰ κέρατά του καὶ τὸν ἐπέταξεν εἰς τὸν ἀέρα. Τὸ σῶμα τοῦ ἀτυχοῦς νέου ἐπίπε καὶ ὑψοῦτο ὡς ἐλαστικὴ σφαῖρα, μετὰ κρουγὰς φρίκης καὶ πόνου. Βροχῆ αἱματος ἐπότηξε τοὺς ὕψηλους θάμνους. Ὁ λοιὸς μάρτυρες τῆς σκηνῆς αὐτῆς εἶχον παραλύσῃ ἀπὸ τὸν τρόμον των.

(Ἔπειτα συνέχεται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΜΕΓΑΛΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μικρά μικρά κουκιά τῆς ἄμμου,
μικρὰς νεροῦ σταλαγματιές,
κάνουν τὴ γῆν μας ἐδῶ χάμου
μὲ τόσες θάλασσες πλατιές.

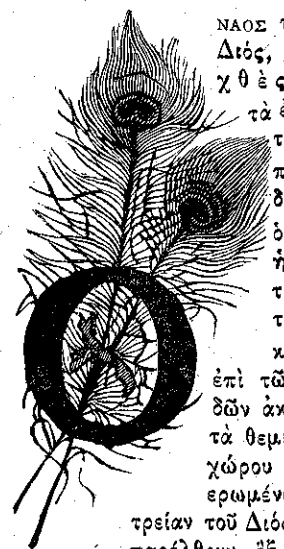
Μικρὴ μικρὴ λογίεται μόνο
κάθε στιγμή προσωρινή,
μὰ τὸν αἰώνιο τὸ χρόνον
στιγμὲς τὸν κάνουν νὰ γενῆ.

Μικρὴ μικρὴ καθ' ἀδικία
καὶ σφάλμα καὶ παρακοή,
μ' αὐτὰ γεννοῦν τὴν ἁμαρτία
καὶ κάνουν κόλασιν τὴ γῆ.

Μικρὴ μικρὴ κ' ἡ καλοσύνη
κ' ἡ ἀρετὴ τοῦ καθενός,
κάνουν τὸν κόσμο αὐτὸ νὰ γίνῃ
παράδεισος ἀληθινός.

+ Γ. Μ. ΒΙΖΥΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΤΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ

ΝΑΟΣ ΤΟΥ Ὀλυμπίου Διός, τοῦ ὁποῖο προχθὲς ἐθαυμάσαμεν τὰ ἐρείπια, εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον περιτετεωδῆ οἰκοδομήματα, τὰ ὁποῖα γνωρίζῃ ἡ ἱστορία. Φαντασθῆτε, ἐπι τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀκόμη, ἐτέθησαν τὰ θεμέλια του, — ἐπὶ χώρῳ ἀνέκαθεν ἀφιερωμένου εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Διός, — ἐδέθησε νὰ παρέλθουν ἐξ αἰῶνος ὀλοκλήροι διὰ νὰ τελειώσῃ! Μετὰ τὴν ἐξορίαν τοῦ Ἰππίου, ἡ οἰκοδομὴ διεκόπη. Κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, ὁ Ἀντίοχος ἐπανήρτισε τὸ ἔργον, ἀναθέσας αὐτὸ εἰς τὸν ρωμαῖον ἀρχιτέκτονα Δέκιμον Κοσσούτιον. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀντιόχου (164 π. Χ.) τὰ κέρματα ἐλείψαν καὶ τὸ οἰκοδομημα πάλιν ἐγκατελείφη. Παρήλθον δύο αἰῶνες ἀκόμη, καὶ τὸ ἔργον ἐσυνεχίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανού. Αὐτὴν τὴν φοράν ὅμως ἐπερατώθη, καὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ ἔτους 129 μ. Χ. ἐτετέλεσθη τὸ πανηγυρικώτατα τὰ ἐγκαίνια του, παραισταμένου τοῦ φιλαθηναίου καὶ μεγαλοδωροῦ αὐτοκράτορος, ἐκφωνήσαντος δὲ θαυμασίον πανηγυρικὸν τοῦ ἐκ Σμύρνης ῥήτορος Ἀντωνίου Πολέμωνος.

Ἄλλ' οἱ Ἀθηναῖοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, δὲν ἦσαν πλέον οἱ Ἀθηναῖοι τῆς μεγάλης ἐλληνικῆς ἀκμῆς. Ἦσαν οἱ ταπεινοί, οἱ κατακτημένοι ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Ἀθηναῖοι, οἱ κολακούμενοι τοὺς ἰσχυροὺς δεσποτάς, διὰ νὰ λαμβάνουν χάριτας καὶ προνόμια. Καὶ ὁ ναὸς ἐκεῖνος, ὁ προωρισμένος ἀρχαίως διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Διός, ἀποπερατωθεὶς τόσον ἄργα, ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ καὶ ναὸς τοῦ Ἀδριανοῦ οὕτω δὲ, παρὰ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἀποθεωθέντος αὐτοκράτορος, ὁ δὲ ἱερεὺς ὁ προσφερόντων θυσιῶν καὶ ὕμνων εἰς τὸν ἅνακτα τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν, ἔθηκε συγχρόνως καὶ εἰς τὸν νέον θεὸν τῶν Ἀθηναίων !

Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι δὲν εἶχον καὶ πολὺ ἄδικον νὰ κολακευθοῦν καὶ νὰ κολακεύσουν τόσον. Ὁ ρωμαῖος ἐκεῖνος αὐτοκράτωρ ἠγάπησε καὶ εὐηργέτησε τὴν πόλιν των ὅσον οὐδὲς ἄλλος. Μεγαλοπρεπῆς, φιλόκαλος, γενναῖόδωρος, ὁ Ἀδριανὸς μετέβαλε τὴν ὄψιν τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ ἔδωκε νέαν αἴγλην καὶ νέαν ζωὴν εἰς τὴν ἀθάνατον πόλιν. Ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην αἱ Ἀθηναὶ τοῦ Ἀδριανοῦ ἀνεδειχθήσαν ἐφάμιλλοι τῶν ἐπὶ Περικλέους. Δὲν ἐκοσμήθη μόνον διὰ νέων οἰκοδομῶν ἢ παλαιὰ πόλις, ἀλλὰ καὶ νέα ἰδρύθη παρ' αὐτὴν, ὡς παράστημα καὶ συνέχεια. Ὁ ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διός ἐμελλε νὰ εἶνε τὸ κέντρον τῆς νέας ταύτης συνοικίας, ἢ μάλλον τῆς νέας πόλεως. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἔκτασις, ἢ παρὰ τὰς ὀχθὰς τοῦ Ἰλισσοῦ, ἔρημος σχεδὸν τέως καὶ μάλλον ἐξοχική, κατεκοσμήθη ἤδη διὰ περιστύλων καὶ δειροφυτῶν περιπάτων, διὰ ρωμαϊκῶν λουτρῶν καὶ διὰ λαμπρῶν ἐπαύλειων. (Λεῖψανα τῶν μεγαλοπρεπῶν τούτων οἰκοδομημάτων διασώζονται μέχρι σήμερον, προπάντων τὰ ψηφιδωτὰ δάπεδα τῶν μεγάρων καὶ τῶν λουτρῶν, τὰ ὁποῖα συναντῶμεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ περιπατοῦντες εἰς τὸν ἄωρον τοῦτον, περιφραγμένα τώρα διὰ κιγκλιδίων καὶ δικτυωτῶν καὶ περικυκλούμενα ὑπὸ ὠραίων ἀνθῶν.) Τὸ Ἀδριανέϊον ὑδραγωγεῖον, ἄλλο μεγαλοπρεπές ἔργον, σωζόμενον ἀκόμη, ἠρθεὺς πλουσίως τὴν συνοικίαν ταύτην, τὴν τερπνὴν καὶ κατάφυτον. Τὸ παλαιὸν τεῖχος τοῦ Θεμιστοκλέους, τὸ περιβάλλον τὴν ἀρχαίαν πόλιν, κατερρίφη εἰς ἕν μέρος, διὰ νὰ ἐνωθῆ μετ' ἐκείνης καὶ ἡ νέα πόλις, παρ' αὐτὸ δὲ τὸ τεῖχος, καὶ ἐκεῖ ὅπου κατέληγε μίαν μεγάλην ὁδόν, ἀπὸ τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Ἀκροπόλεως ἀρχομένη, ἀνιέρθη ὁ δόρος, ὁ κοινῶς λεγόμενος ἀφίς ἢ Πύλη τοῦ Ἀδριανοῦ.

Τὰ ἐρείπια τῆς πόλης ταύτης σώζονται παρὰ τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου. Εἶνε μίαν μεγάλην ἀφίς, χαλκόχρους πλέον ἐκ τοῦ χρόνου, ἔχουσα ἀνοιγμα, πλάτους ἐξ μέτρων. Ἀλλοτε ἐκοσμεῖτο διὰ κίονων κορινθιακοῦ ρυθμοῦ, τῶν ὁποίων οἱ στυλοβάται φαίνονται ἀκόμη. Ἄνωθεν τοῦ ἐπιστυλίου, διὰ κιονίσκων σχηματίζονται τρία ἀνοίγματα, ὅμοια με θυρίδας — ἄλλοτε κλειστάς διὰ λεπτῶν μαρμαρίνων πλακῶν, — καὶ τὸ ὄλον ἐπεστέρετο δι' αἰετώματος. Τὸ ἐπιστύλιον, τὸ ἄνωθεν τοῦ τόξου, φέρει ἀπὸ τὴν μίαν ὄψιν, τὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν, τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν :

«Δεῦ' εἰς Ἀθηναίαν θεσπέως ἢ πρὶν πόλις.»

δὴλαδὴ : «Αὐταῖ ἐδῶ εἶνε αἱ Ἀθηναί, ἡ ἀρχαία πόλις τοῦ Θεσπέως» εἰς τὴν ἄλλην δὲ ὄψιν, τὴν ἐστραμμένην πρὸς τὴν νέαν πόλιν, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ :

«Δεῦ' εἰς Ἀδριανού καὶ οὐχὶ θεσπέως πόλις.»

δὴλαδὴ : «Αὐταῖ ἐδῶ εἶνε αἱ Ἀθηναί οὐχὶ τοῦ Θεσπέως, ἀλλ' ἡ νέα πόλις τοῦ Ἀδριανοῦ.»

Και ο ιστάμενος παρά τον θρόνον, παρά το σύνορον τουτο, και έχων άρ' ένός μόν τή έρείπια του Παρθενώνος, άφ' έτέρου δέ τή έρείπια του Όλυμπίου, αναπλάττει διά τής φαντασίας τās δύο πόλεις, τήν άρχαίαν και τήν νέαν, ώς ήσαν ποτέ έν άκμή, συναμιλλώμεναι. Πόλιν τόσο περικαλλή και τόσο ένδοξον είς άναμνήσεις, όσον ήσαν αί Άθήναι κατά τούς πρώτους αιώνας μετά Χριστόν, δέν είχεν άλλην ή άρχαίους. Φαίνεται δέ ότι τή θαύμα τής συγκεντρώσεως τόσον ώραίον οίκοδομών και καλλιτεχνημάτων, μόνον μίαν φοράν έγινέν είς τόν κόσμον!

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥ

Άπό τή άνοικτον παράθυρον ένός πριγκιπικού μεγάρου, ό ήλιος έστειλε τās ακτίνας του είς τήν μεγάλην και πλούσιαν αίθουσαν, και έχρυσωνεν ένα ύψηλόν και μεγαλοπρεπή θρόνον, στρωμένον μέ βελούδα και μεταξωτά.

Τό μικρόν πριγκιπόπουλον, ό Τοτός, ένας άνθρωπάκος έξ έτών, εύμορφόν και καλοκαμωμένον ξανθόν άγοράκι, έστέκετο άπέναντι και έναμάρωνε τή πολύτιμον έπιπλον, είς τή όποίον έβλεπε τόν πατέρα του μέ τήν έπίσημον στολήν του, να κάθηται περικυκλωμένος από τούς αυλικούς του και να διατάσση.

Ό Τοτός είχεν ένα μεγάλο ελάττωμα: ήτον υπερήφανος και έφούσκονε πάντοτε και έναμάρωνε σαν τή παγωνί.

Τήν ήμέραν εκείνην δέν έχόρταίνε να βλέπή τόν ώραϊον χρυσόν θρόνον' του ήρχετο ή έπιθυμία νάνέβη και αυτός εκεί επάνω και να έξαπλωθή είς τή μαλακά βελούδα. Του έφάνετο ως να του έλεγε τή υπερήφανον έπιπλον: «Τοτό, έμένα περιμένω, έλα να καθήσης επάνω μου.»

Και ό Τοτός έσκέπτετο: « Γιατί τάχα να μόν άνέβω κ' έγώ εκεί επάνω; Δέν είμαι τάχα πριγκιπόπουλο; Μου έρχεται να καθήσω τώρα άμέτως και να βγάλω μάλιστα ένα ώραϊον λόγον.»

Έκαμε λοιπόν ό καλός μας ό Τοτός ένα γύρον είς τήν πλούσιαν αίθουσαν,

εμάζευσε όλα τή καθίσματα και τās πολυθρόνας, και τās έβαλεν είς τήν γραμμήν έμπρός είς τόν θρόνον.

— Αυτό έδώ είνε οι ύπασπιστάι μου, είπε μέ υπερήφανεϊαν.

Ό θρόνος όμως ήτο πολύ ύψηλός, και έως να κατορθώση να φθάση εκεί επάνω, ίδρωσεν αίμα ό καλός μας ό Τοτός.

— Έπί τέλους τή εκατάφερα! είπεν.

Έτενώθη καλά είς τόν θρόνον, έσταύρωσε τή χέρια του, ύψωσε τή κεφάλι του σαν πετειναράκι, και έρριψεν ένα βλέμμα δεσποτικών τριγύρω του, όπως ένακμεν ό πατέρας του. Μόλις όμως ένακμεν τή χείλη του, ήκουσεν έξαφνα ένα περιγελαστικόν γέλιο πλησίον του, τή όποίον του δέικοψε τή ώραϊα όνειρά του.

Έγύρισε τρομαγμένος και είδε τόν παπαγάλον, ό όποίος έχόρρευεν επάνω είς τόν χρυσόν κρίκον, όπου έσυνείθιζε να κάθεται. Ό παπαγάλος έχόρρευε μέ τή ένα του πόδι και έγελούσε μέ όλην του

«Έτενώθη καλά είς τόν θρόνον...» (Σελ. 196. στ. 8.)

τήν καρδιά. Ένόμιζες ότι έτρελάθη... — Συχαμένο πουλί, είπεν ό Τοτός θυμωμένος. Δέν θα μ' έμποδίσης έσύ να μιλήσω. Τώρα θα ίδης.

Και ήρχισεν:

— Άρχοντες και μεγιστάνες, έγώ ό Τοτός, θεία χάριτι κύριός σας και αύθέντης σας...

Δέν ήμπορέσεν όμως να προχωρήση. Ό παπαγάλος είχε ξεκαρδίση στα γέλια.

— Χά, χά, χά! Ό Τοτός κύριος! Ό Τοτός αύθέντης!

Κ' έκτυπούσε τή φτερά του.

— Άνόητον ζών! έφώναξεν ό Τοτός θυμωμένος, άνόητον ζών. Διά τήν αύθαδειάν σου αύτήν, θα σε καταδικάσω είς θάνατον.

— Άνόητον ζών, Τοτό, άνόητον ζών! επανέλαμβανεν ό παπαγάλος, Χά, χά, χά!

Έξω φρενών ό Τοτός έκαμε να όρμήση, διά να εκδικηθή άμέσως τή κακότροπον ζών, — ότε από έν παραπέτασμα τής αίθούσης έπρόβαλεν ή πριγκίπισσα ή μητέρα του, ή όποία τή είχε ακούση όλα.

— Ά! τόν κύριον πριγκίπα, είπεν ή μητέρα του, μόλις τόν είδε, πού θα καταδικάση είς θάνατον τόν παπαγάλον! Μπράβο, παπαγάλο μου, μπράβο, καλά του έκαμες, έπρόσθεσεν άποτεινόμενη προς τή ώραϊον πτηνόν. Να μάθη άλλοτε να μόν κάμνη τόν μεγάλο!

Και άφού έγέλασε και αύτή μαζί μέ τόν παπαγάλον είς βάρος του καλού μας Τοτού, τόν έσήκωσεν από τόν θρόνον, τόν έφίλησε και τον έβαλε κάτω.

— Πήγαινε τώρα να παίξης, και όταν έλθη ό καιρός σου θα καθήσης και σύ εκεί επάνω. Και τότε δέν θα γελά μαζί σου ό παπαγάλος.

(Μίμησις)

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια: ίδε σελ. 181)

— Πολύ καλά, είπεν ό δούξ, κατανεύων. Όρίστε, κύριοι, και όμιλήσατε.

— Κύριε στρατάρχα, επανέλαθεν ό κατεργάρης, γνωρίζομεν πολύ καλά τί φρονείτε δι' ήμάς. Νομίζετε, ότι έχετε ένώπιον σας δύο προδότας, οι όποιοι ήλθαν είς τή Κάδιξ μέ τούς χειροτέρους σκοπούς.

— Έξακολουθήσατε.

— Θα ήμπορούσα να δικαιολογηθώ διά μακρών και να εισέλθω είς τās λεπτομερείας τής διαγωγής μας, είς τρόπον ώστε να σας άποδείξω τήν πλήρη άθωότητά μας' αλλά δέν θέλω να καταχρασθώ τās πολυτίμους σας στιγμάς, τās όποιας μάς χαρίζετε.

Ίδου τή διάφορα πειστήρια, τή όποια θα σας διαφωτίσουν πληρέστατα. Όταν τή κυτάξετε, θα ήμπορέσετε να σχηματίσετε γνώμην περί ήμών.

Ταύτα είπών, ό Ρενώ έξήγαγεν έκ του έσωτερικού θυλακίου του ένα χονδρόν χαρτοφυλάκιον και το άπέθεσεν επί τής τραπέζης του στρατάρχου.

Ό Βίκτηρ τή ήνοιξε και άνέγνωσε μετά προσοχής τή έμπεριεχόμενα έγγραφα. Όταν έτελείωσε τήν ανάγνωσιν,

τή διεξήλθε και πάλιν μέ μεγαλητέραν προσοχήν, τή έδίπλωσε και τή άπέδωκεν είς τόν Ρενώ.

— Λοιπόν είσθε και οι δύο ύπάλληλοι του κ. Φουσε, του ύπουργού τής Άστυνομίας, και ό δούξ του Ότράντου σας έστειλεν είς τή Κάδιξ μέ μυστικήν άποστολήν;

— Μάλιστα, κύριε στρατάρχα.

— Έως έδω τή πράγμα είνε αρκετά καθάρων. Δέν συμβαίνει όμως τή ίδιον και ως προς τήν διαγωγήν σας άπέναντι των Πεζοναυτών τής Αυτοκρατορικής φρουράς, του Ρογήρου Νοαρμών, του Παπαφίγκου και του Λαδουρέκου...

— Με συγχωρείτε, κύριε στρατάρχα. Η Έξοχότης σας έννοεί βεβαίως αύτούς πού μάς έφεραν έδώ;

— Βεβαίωτατα.

— Δέν έγνωρίζομεν τή όνόματά των και είνε ή πρώτη φορά πού τάκούομεν από τή στόμα σας. Θα μου έπιτρέψη όμως ή Έξοχότης σας να παρατηρήσω, ότι αν ύπάρχη κάποιος, πού να δικαιούται να παραπονεθή, είνε ό σύντροφός μου άπ' έδώ, καθώς και έγώ. Διότι αύτοι οι κύριοι πεζοναύται μάς ήρπασαν χωρίς καμμίαν προηγουμένη έξήγησιν και υπό συνθήκας, αί όποια έξέθεσαν τήν ζωήν μας είς βέβαιον κίνδυνον.

— Πολύ σωστά! προσέθεσεν ό Μπρόουν. — Ένόμισαν ότι έτσι έπρεπε να κάμουν. Βλέπω καλά τώρα, ότι σας έξέλαβαν δι' άλλους, σας έπήραν διά δύο ματωδείς διώκτας του νέου Νοαρμών... Έπί τέλους τή λάθη είνε διά τούς ανθρώπους. Η δυσάρεστος αύτή πλάνη θα επανορθωθή τώρα. Άπό τή έγγραφά σας, τās σφραγίδας των και τās ύπογραφάς των, βλέπω καλά ότι είσθε ύπάλληλοι του δουκός του Ότράντου. Η Α. Μ. ό Αυτοκράτωρ μάς έδωκε διαταγήν να παρέχωμεν τήν συνδρομήν μας είς πάντα έρχόμενον έκ μέρους του κυρίου ύπουργού τής Άστυνομίας. Είς τί είμπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Κατά πρώτον να μάς ελευθερώσετε, κύριε στρατάρχα.

— Έννοείτε αυτό. Και έπειτα;

— Έπειτα να μάς δώσετε ένα είδος διαβατηρίου, διά να περάσωμεν τās γαλλικās προφυλακās και να εισέλθωμεν είς τή Κάδιξ, όπου μάς καλεϊ ή άποστολή μας.

— Πολύ καλά! Λοχαγέ Καστανιέ... Ό κληθείς άξιωματικός προσήλθεν.

— Ελευθερώσατε αύτους τούς δύο ανθρώπους. Δώσατε τούς συστατικά γράμματα διά τās προφυλακās μας και συγχρόνως είδοποιήσατε τόν μικρόν Νοαρμών τής Ναυτοφρουράς αν θέλη να τους δώση κανένα γράμμα διά τόν θεϊόν του.

Έξήγησατε, παρακαλώ, είς τούς κυρίους αύτους περί τίνος πρόκειται.

Ό Ρενώ και ό Μπρόουν έκαμαν ένα ακούσιον κίνημα χαράς, αλλά τή συνεκράτησαν άμέσως.

Άπεχειρέτησαν τόν δούκα Βελλύν, ό όποίος τούς άπέδωκε τόν χαρτερισμόν μετά τίνος ψυχρότητος άναιμίτου μέ περιφρόνησιν, και έξήλθον μέ τόν λοχαγόν Καστανιέ, εκπληκτον διά τήν παλιωδίαν αύτήν του στρατάρχου, έωσότου ό ίδιος κατόπι τή έξήγησε τās συμβαίνοντα.

Άνέλπιστος λοιπόν και μοιραία συμπτωσις επεφόρτιζε τούς δύο κατεργάρους να φέρουν είς τόν ίππότην Σαιν Ροκαντέν τήν έπιστολήν του άνεπιστού του.

Μόλις ό Λαδουρέκος τήν έφερεν, ενεχειρίσθη άμέσως προς αύτούς.

— Μίστερ Ρενώ, έγνωμάτευσεν ό Άγγλος, μέ τή σύνθησις φλέγμα του, πιστεύω ότι ή παρουσία μας δέν χρησιμεύει πλέον είς τίποτε έδώ, μέ όλην τήν εύκολίαν πού έχετε ναπομιμησθε τήν ύπογραφήν του κυρίου Φουσε και τήν σφραγίδα του ύπουργείου τής Άστυνομίας.

— Μίστερ Μπρόουν, είπεν ό Ρενώ, έπιδοκιμάζων τή γνώμην του φίλου του, είσθε ή φρόνησις προσωποποιημένη!

— Άλλως τε έχομεν έπειγούσας ύποθέσεις είς τή Κάδιξ και πρέπει να φεύγωμεν μίαν ώρα άρχήτερα.

— Αί άποσκευαί μας δέν θα μάς έμποδίσουν βέβαια, άφού έλησμονήσαμεν να τās πάρωμεν μαζί μας.

— Λοιπόν, δρόμο!

— Δρόμο!

— Οι δύο κατεργαρεί, έφωδιασμένοι μέ τήν έπιστολήν του Ρογήρου προς τόν ίππότην και μέ τή διαβατήριον του στρατάρχου, άνεχώρησαν άμέσως.

Έσπευσαν να διέλθουν τή ταχύτερον τās προφυλακās, φοβόμενοι νείαν τινά έπιπλοκήν των πραγμάτων.

Έπί τέλους έπέρασαν τήν πρώτην γραμμήν, και όταν εύρέθησαν έκτός τής βολής των γαλλικών όπλων, έσταμάτησαν ναναπαυθούν μίαν στιγμήν.

— Ούφ! λίγο και θάνακα, έστέναξεν

ό Μπρόουν, σπογγίζων τόν ιδρωτά του. — Έσώθημεν, είπεν ό άξιος σύντροφός του, αλλά παρά τρίχα να τήν πάθουμε.

— Άκούς εκεί!

— Οι δύο εκείνοι γεροπαλαβοί είνε στα χέρια μας τώρα, χαρίζεις τή λαμπρόν αύτήν γράμμα, και αν τή καταφέρωμεν επιδέξια, ή δουλειά μας πάει καλά.

— Θα τή καταφέρουμε, είπεν ό Μπρόουν μέ πονηρόν μειδιάμα.

Ένθ οι θανάσιμοι έχθροι του Ρογήρου άπεμακρόνοντο τριουτοτρόπως, ό νέος περιεπάτει μελαγχολικός μαζί μέ τόν Παπαφίγκον, τόν Λαδουρέκον και τόν Βιλλαμπούαν, ό όποίος είχε σπεύση να ένταμώση τόν συναχιμάλωτόν του, μόλις έμαθε, μέ άφατον χαράν, τήν αίσίαν έπιστροφην του.

Συνεζήτουν ζωηρώς διά ποίων μέσων θα κατώρθων τήν άπελευθέρωσιν το υ ίππότου και του Παλουάζου, και έκαστος έπρότεινεν από έν, υπερβολικόν πάντοτε και άπραγματοποίητον, ότε ενεφανίσθη ό λοχαγός Καστανιέ, και, αντιληφθείς τούς πεζοναύτας, διηυθύνθη προς αύτούς.

— Μήν ανησυχής, παιδί μου, διά τόν λαμπρόν σου θεϊόν, είπε προς τόν Ρογήρον. Οι άπεσταλμένοι του Φουσε θα του δώσουν τήν έπιστολήν σου, θα τον βοηθήσουν δέ βεβαίως τή κατά δύναμιν ναπαλλαχθή από τήν δυσάρεστον θέσιν πού εύρίσκεται. Καθώς μάλιστα είνε τετραπέρατοι άνθρωποι, θα κατορθώσουν σε λιγάκι να σου τον φέρουν σφον και άδλαβή, μαζί μέ τόν φίλον του.

— Άπό τή στόμα σας και τού Θεού τή αύτή, λοχαγέ μου. Όπωσδήποτε, σας εύχαριστώ διά τās έλπίδας πού μου δίδετε, διότι σας βεβαίω ότι είχαμεν αρχίση όλοι μας ναπέλπιζόμεθα.

— Τώρα λοιπόν ήσυχάσατε, και καλή καρδιά! Δέν ύπάρχει φόβος πλέον! Άλήθεια όμως, έξέχασα να σας είπώ, ότι έγελάσαμεν πολύ μέ τήν παρεξήγησιν πού ένακάμε.

— Ποίαν παρεξήγησιν έννοείτε, λο-

«Ένεφανίσθη ό λοχαγός Καστανιέ...» (Σελ. 197 στήλ. γ.)

χαγέ μου; ήρώτησεν ο Ρογγήρος εκπληκτος.

— Διαβόλε! με την ιδεαν που εγχατε δια τους δυο αιχμαλωτους σας, που ειδατε κ' επαθατε να τους φερετε εως εδω.

— Με συγχωρεϊτε, λογαγε μου, αλλα δεν καταλαμβάνω τιποτε.

— Σωστα, διότι δεν σās διηγήθηκα τι συνέθη, ειπεν ο αξιωματικός του επιτελείου, γελών. Μā την αλήθεια, το πρāγμα εϊνε απλουστατο, και θā σας τα εϊπω όλα, δια να φερετε τους καλους αυτούς ανθρώπους ήσύχους, αν σās ξανατύχη ποτε να τους συναντήσετε.

— Τους καλους ανθρώπους! εφέλλισεν ο Παπαφίγκος εκπληκτος, ενω ο Ρογγήρος και ο Λαδουρέκος έμενον ακίνητοι και σιωπηλοι ως άπολιθωμένοι.

— Βεβα! εξηκολούθησεν ο λογαγός. Φαντασθητε ότι ο Μπρόουν και ο Ρενώ εϊνε άνθρωποι του Φουσε, του Υπουργου της Αστυνομίας! Έχουν μάλιστα και κάποιαν μυστικήν αποστολήν. Ο στρατάρχης εϊδε τα έγγραφα των όλα εν τάξει, τους έλευθέρωσε και τους έδωκε το γράμμα σου να το δώσουν εις τον Σαιν Ροκαντέν. Ευτυχως δεν μνησικακούν εναντίον σας, και, χάρης εις αυτούς, σās το επαναλαμβάνω, ειμπορεϊτε να έλπιετε ότι θā ξαναϊδητε τον Πόητην.

— Θεέ μου! εψιθύρισεν ο Ρογγήρος. ωχρότατος. Ο θεός μου έχάθηκε, πάει!

— Χίλια εκατομύρια! εβρυχήθη ο Παπαφίγκος. Με συγχωρεϊτε, λογαγε μου, μā δεν ειμπορώ να κρατηθω πλέον. Οι κατεργαροί σās τα εκατάφεραν μιά χαρά και μη πρōς κακοφανισμόν σας!

— Καλε τι λέτε τώρα; Τι λέτε; Έπιμένετε ακόμη εις την πλāνην σας; Να σās πω την ιδεαν μου, το καλο που σās θέλω εϊνε, αν τους ξαναϊδητε, να τους ζητήσετε συγγνώμην για όσα τους εκάματε. Σās βεβαίω πōς το αξίζουν, υστερ' απ' αυτά που έπερασαν μαζί σας οι δυστυχημένοι.

— Μā, λογαγε μου... — Έλα, αφήστε τα παιδιακίστικα τώρα. Ο στρατάρχης έχει 'στα χέρια του αρκετάς αποδείξεις, και δεν εϊνε άνθρωπος που γελιέται εύκολα, άλλο τόσο, όπως και σεις.

Και στρέψας τα νωτα ο λογαγός πρōς τους πεζοναύτας, απέμακρύνθη δυσηρεστημένος ολίγον δια την έπιμονήν των. Οι τέσσαρες φίλοι εκυττάχθησαν άπληπισμένοι.

— Αυτή τη φορά, έστέναξεν ο Παπαφίγκος, έχομε τον άερα κόντρα!

— Τι θā κάμωμε τώρα; ήρώτησεν ο Βιλλαμπούας.

— Ο Θεός να τους λυπηθῆ, ειπεν ο Ρογγήρος. Από το χέρι μας δεν περνάει τιποτε.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΔΑΚΙΑΗΣ [Κατά το γαλλικόν του Jacques Lemaire]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Όριστε χάλια! λέγει ή Άλεξανδρούλα πρōς τον Γεωργιον. Μ' έκαμες πάλε δω λαδιές με τη Μαγική Αυχνία σου! Τι να πω της μαμ μās, όταν θā με ιδῆ με τέτοια ποδιά;

— Νά της πῆς, απαντά ο Γεωργος, να μη νομίσῃ πōς εϊνε βούτυρο, παρά λάδι! και τότε θā ήσυχάσῃ.

Επιτέλλη υπό Θεοδωρου Νουμά

Μάθημα 'Αστρονομίας: — Τι γνωρίζεις περι του Έρωτου; — Δέν τον γνωρίζω, διάκαλε. — Μπορείς να μας πῆς τουλάχιστον πόσον απέχει από μās ή Άρροδίτη; — Ά, δέν απέχει πολύ. Κάθεται κοντά 'ς της γαϊγίτζ μου.

Επιτέλλη υπό της Δάφνης του Κωνσάου.

ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΜΑΣ

ΘΑ ΕΚΔΟΘῆ Τὸν Ιούλιον τὸ: "ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ," ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ HENRI MALIN

της οποίας ή μὲν σκηνή ἐν Παρισίοις κατὰ τὸν Γαλλογερμανικὸν πόλεμον τοῦ 1870, καὶ ἰδια κατὰ τὴν Πολιορκίαν, ὃ δὲ ἦρας νεαρὸς μαθητῆς, αγωνιζόμενος καὶ προκινδυνεύων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Όγκώδης τόμος, ἐπὶ λαμπρῷ χάρτον, μετὰ 25 εἰκονοειδῶν εἰκόνων, εἰς ἑκατόν τέσσαρες σελίδας.

Κατὰ μετάρρῃσιν ΧΑΡΑΔΑΜ. ΑΝΝΙΝΟΥ Εὑρίσκεται ἤδη ὑπὸ τὰ πιεστήρια καὶ τιμῶνται διὰ τοὺς συνδρομητὰς "Αδετος φφ. 5,50. — Χρυσὸδ. φφ. 5

Οι εγγραφόμενοι μέχρι τῆς 15 Ιουλίου τὸ βραδύτερον θā ἔχουν τὸ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ναγοράζου μέρη τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοὺς τόμους τῆς Β' Περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» πρὸς 5 μόνον φράγκα ἕκαστον ἀντὶ τῶν 7, καὶ θā λάβουν μέρη εἰς τὸ ΔΑΧΕΙΟΝ τῆς Βιβλιοθήκης, καθ' ὃ βιβλία αξίας 150 φράγων θā διανεμηθῶσι διὰ κλήρου εἰς 10 συνδρομητὰς.

"Ιδε τὰς λεπτομερείας εἰς τὴν ἀγγελίαν τὴν δημοσιευθεῖσαν ἐν δεσλίδι 186 τοῦ 23ου φύλλαδιου τῆς Διαπλάσεως ἐ. ε.

ΑΔΑΨΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ»

ΤΗΝ ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου, μόλις ἀνέγνωσαν τὴν ἀγγελίαν, ἐπευσαν πρῶτοι-πρῶτοι νὰ ἐγγραποῦν εἰς τὸ «ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ» ὁ φίλος μου Έμμ. Α. Τριανταφυλλίδης καὶ ή φίλη μου Ροδία τῆ Κυροπούλου. Εὐγέ των! Αὐτοί ἐφήρμισαν τὸ ρητόν: «Μή ἀνάβαλλε δὲ αὔριον ὅ,τι δύνασαι νὰ πράξῃς σήμερον.» Δέν ἀμφισβῆλλω δὲ οἱ καὶ ὄλοι οἱ ἄλλοι φίλοι μου θā σπεύσουν νὰ τους μιμηθῶν, διότι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὰ Δελτία τῆς Ἑγγραφῆς μου ἐπιστρέφονται ἀλλεπάλληλα. Φαντασθητε οὖν ἕως σήμερον, 10 Ιουνίου, ἔχουν ἐγγραφῆ εἰς τὸ ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ περισσότεροι ἀπὸ 60 συνδρομητὰι. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον τὸ θέμα καὶ τὸ εἶδος τοῦ βιβλίου ἐνεθουσίασε τοὺς φίλους μου.

Και ἄλλο δέν τα εἶπα δια εἰς τὴν Ἑγγελίαν. Παρέλειπα, παραδειγματος χάριν, νὰ σας ἀναφέρω τὸν Ἰούλιον Φαζέ, τὸν φίλον τοῦ Φερνάνδου Γριδέν, ἕνα ἐξυπνότατον παιδί, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν μανίαν νὰ κάμῃ λογοπαίγνια, ὅπως καὶ ὁ Ἄνανιας. Καὶ δέν ἤξευρετε με τι ὄρεξιν ποὺ τα μεταφράζει ὁ κ. Χ. Ἄννινο, ὁ ὁποῖος εἶνε γνωστὸν πλέον πῶσον ἀγαπᾷ τὰ λογοπαίγνια καὶ πόσον ἀβήνοος τὰ μεταφράζειται, καὶ ὅταν ὁμιλῇ καὶ ὅταν γράφῃ. Εἰς ἕνα μέρος ὁ μικρὸς Φαζέ λέγει διὰ τοὺς Γερμανοὺς: «Θά τους πάρωμεν τὸν Ρήγνόν τους καὶ ἐστὶ θά τους εἰρηγεροῦμεν, δηλαδή θā τους κάμωμε νὰ ήσυχάσουν.» Καὶ παρακάτω: «Ἄρῃ γε με πόσα σπασμένα παιδία θā ἐπιστρέψουμ εἰς τὸ ἴδια!»

Ἄλλὰ καὶ ὁ πατέρας τοῦ Ἰουλίου, ὁ γέρω-Φαζέ, ὁ φαντασιόπληκτος, ὁ ἐπινοῶν αἰωνίως ἐξολοθρευτικὰ μηχανήματα διὰ τοὺς ἔχθρους καὶ αἰωνίως ἀποτυγχάνων, τί ἄστειος τύπος ποὺ εἶνε! Καὶ ὁ ἤρωτικός ἐκείνος Ἄσουλερ, ὁ ἐπιτελῶν τὰ μεγαλῆτερα ἄθλα με τὴν μεγαλητέραν ἀρέλειαν, τί θαυμαστός ποὺ εἶνε! Καὶ ὁ πατέρας του παλιν, ὁ γέρω Ἄσουλερ, ὁ ὁποῖος τὸν καμαρώνει, καὶ τον ἐπιδεικνύει, καὶ περιπατεῖ με τῆς τσέπης γεμάτος ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας, ποὺ ἔχουν τὴν εἰκόνα τοῦ υἱοῦ του, τί κομικὸς τύπος, ἀλλὰ καὶ τί συγκινητικός. Ἄ, αὐτὸ τὸ μυστήριον ἀριστέμως εἶνε ἔξοχος!

ΛΥΤΑΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

Πρῶτη-πρῶτη μου ἔστειλε τὴν λίσιν τῆς Μαγικῆς Εἰκόνης τοῦ 22ου φυλλαδίου ή Θεά Ἄθηνά, ἔπειτα οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν: Αἰθέρ, Πικ-Nix, Γουλιέλμος Τέλλος (ἐμμέτρος) Χειμωνιάτικη Διακάδα, Μικρὸς Κατέργαρος, Τῖος τοῦ Πηλίου, Νικόλαος Δεκαβάλας, Ροβέρτος Γουϊσκάρδος, Ζωγράφος Παρράσιος, Ζήτης, Ἴρις, Λοξίας (ἐμμέτρος) Μυλόδοτος, Παρνασσός, Ρόδον τῶν Ἄλπεων, Μυρία Β. Μωραϊτοῦ, Θεραπειὰς τῶν Μουσῶν, Δ. Ν. Ζορμπᾶς (μ' ἐν καλλιτεχνικῷτατον σχέδιον) Γερίσιμος Καραουλάνης, Μαγευμένον Δάσος, καὶ... δέν ἔχω πλέον τόπον δι' ἄλλους. Εἰς τὸ προσεχές θā ἀναφέρω καὶ τοὺς πρώτους ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Και ή φίλη μου Χειμωνιάτικη Διακάδα ἔγραψε μίαν ὄρασιότατην ἐπιστολήν πρὸς τὸν Ἰούλιον Βέρον καὶ εἶχε τὴν τιμὴν νὰ λάβῃ τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν παρὰ τοῦ μεγάλου συγγραφεὺς: «Δεσποινίς, εἰς τὴν τόσῳ χαριτωμένην ἐπιστολήν σας ἀποκρίνομαι διὰ τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἐπισκεπτηρίου τούτου: ἀλλ' αἱ ὀλίγα γραμμάτια ὁποῖα κάμωμεν ἐπ' αὐτοῦ γαλλιστῆ, εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποῖαν γράφετε τόσο ὄραία, θā σας ἐκπράσουν ὅλας τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν ζωηρὰν συμπάθειαν τοῦ γρηγοῦ μυστηριογράφου ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ.

Καθόλου δέν εἶσαι ἐνοχλητική, Καρδία δυο

Πέτραν. Ἄπεναντίας ἀνέγνωσα τὴν ὄραϊαν καὶ ἐκετῆ ἐπιστολήν σου με μεγάλην μου εὐχαρίστησιν. Μ' ἐρωτᾷς ποία ἀπὸ τὰς δύο διαγωνιζόμενας φίλας μου θā ἤθελα νὰ λάβῃ τὸ Ράλλειον βραβεῖον τοῦ Ἄρσακειου. Τι νὰ σοῦ εἶπω! Μήπως καὶ αἱ δύο δέν εἶνε φίλοι μου; Μήπως δέν τας ἀγαπᾷ ἕξιον; Ὄ θά σου ἀπαντοῦσα λοιπὸν ἀπλουστατά «ή ἰκανότερα» ἂν καὶ αὐτὸ δέν μοι ἐφαίνετο σκληρόν, ὅταν δύο μόνον διαγωνίζονται. Διὰ τοῦτο συμμερίζομαι τὴν εὐχὴν τῆς φίλης μου Νεαρῆς Καλλιτέχνης, ή ὁποία μου γράφει: «Πόσον εὐχάριστον θā ἦτο ἂν ἐβραβεύοντο συγχρόνως καὶ αἱ δύο!.. Ὅταν εἶνε πολλὰ αἱ διαγωνιζόμεναι, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει, διότι αἱ ἀποτυχούσαι παρηγοροῦνται ή μία με τὴν ἄλλην, ἀλλ' ὅταν ή ἀποτυχούσα εἶνε μία:» — Ἄ, παρ' ὀλίγον νὰ ἐσχάσω νὰ σου διαβῶσω τὰς πολλὰς εὐχαριστίας τῆς Κικίης, διὰ τὰ γραμματόσημα ποὺ τῆς ἔστειλες.

Ζωγράφος Παρράσιος [Ε] εὐφυῆς καὶ πολὺ καλογραμμένη ή ἐπιστολή σου. Κρίμα νὰ μὴ μου γράφῃς συχνότερα. Ἄκουσε τώρα διὰ νὰ μὴ ἀνοηπονηθῇς: Τὸ προσεχές, ή τὸ μεταπροσεχές φύλλον θā εἶνε διπλοῦν καὶ θā περιέχῃ τὴν Ἠγ Κυριακήν. Τὸ ἄλλο ἀμέσως θā ἔχῃ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς, καὶ τὸ παρακάτω τὸν Διαγωνισμόν τῆς Γαλλικῆς. Ἔτσι λογαριάζω. Σοῦ εὐχομαι πῶσον προκοπήν εἰς τὸ δημόσιον Σχολεῖον ποὺ θā ὑπάγῃς. Ἄλλὰ τί φύλον ἔχει; Τὸ φύρον ή σύνταξις, ή ὀρθογραφία τῆς ἐπιστολῆς σου, μαρτυροῦν οἱ ἔχεις πολὺ καλὰς βάσεις.

Αἰθέρ, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ διὰ τὰ ἐξοχα κερᾶσια, ποὺ εἶχες τὴν καλοσύνην νὰ μου στείλῃς. Ἰσα-ἴσα ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχα τραπέζι εἰς μερικὸν συνεργάτιος μου, καὶ ὁ Ἄνανιας ἔλαθεν ἀφερῆν νὰ κάμῃ ἕνα σωρὸ λογοπαίγνια. Ὅταν ἤλθεν ή ὄρα του φροῦτου, εἶπε: «Ἔλα, κερᾶσέ μας, κυρὰ Μάρθα» Ἐπειτα ὁ ψυγυγός ἐπαρνοιάσθη μ' ἕνα μικρὸ-μικρὸ καλαθὸν ἄδειο. «Τί εἶνε αὐτὸ; πὸν ἐρωτοῦν. — Μā δέν λέγει ή παροιμία, ἀπαντᾷ, ὅπου ἀκοῦς πολλὰ κερᾶσια, βᾶσταγε μικρὸ καλαθὸν!» Ἔπειτα ἔστασεν εἰς τὸ δακτύλιό του τὸν κόκκινον ὀδόν ἑνός κερᾶσιου, καὶ μās ἔκαμεν διὰ τὸ ἔκοψε με τὸ μαχαίρι. Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ γράμμα σου καὶ εἶπεν εἰς τὴν Μάρθαν σοδράως: «Ἐδῶ τὸ παιδί γράφει διὰ μās στέλλει κερᾶσια μαζί με τοὺς ἀσπασμούς του. Τὰ κερᾶσια τὰ βλέπω, ἀλλὰ οἱ ἀσπασμοὶ τί ἔγινον; Μήπως τοὺς ἔφαγες εἰς;» — Ἐν γένει ἐβλαδύσαμεν πολὺ ἐξ αἰτίας τοῦ ὄραου σου, καὶ ἴδια ἐπαίμεν διὰ ποτέ μας δέν ἐπάγαμεν τόσο ὄραϊα καὶ φαϊρὰ κερᾶσια!

Πολὺ με ἀνησύχησε τὸ πάθημά σου, φίλε Δ. Ν. Νικολαῖδη. Πῶς ἀπὸ τὸν ἴστόν, ἀπὸ ὕψος 6 μέτρων, δέν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα! Οἱ ἐν Βόλῳ συνδρομητὰι μου, οἱ ὁποῖοι μοῦ περιέγραψαν τὰ τῆς Γυμναστικῆς τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου σας, μοῦ ἀνέφεραν καὶ τὸ δυστύχημα μ' ἐκπράσεις ζωηροτάτης συμπάθειας. Ευτυχως ἔλαβα τὸ γράμμα σου ἀμέσως καὶ εἶδα διὰ δέν ἔπαθες τιποτε. Ἄς ἔχῃ δόξαν ὁ Θεός, ποὺ σ' ἐφύλαξε!

Μιχαήλ Π. Παρασκάκη, τὸ στοιχεῖον καὶ οἱ ἀριθμοὶ ποὺ βλέπετε εἰς τὴν ταϊνίαν, ὑπὸ τὴν ὁποῖαν σοῦ στέλλεται τὸ φύλλον (P — ΙΟ'. — 264) ἐνδιαφέρουν τὴν ὑπηρεσίαν τῆς διεκπεραιώσεως. Ὅταν καμμίαν φορὰν θā σας ἐξηγήσω «Πὸς γίνεται ἐν φύλλον τῆς Διαπλάσεως» τότε θā τα μάθετε δια αὐτά.

Μὲ σπαραγγιῶν ψυχῆς μανθάνω αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκ Σμύρνης τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς συνδρομητοῦ μου Δημητρεῖ Ἐβερποῦλου, τὸν γνωστὸν σας καὶ ἀγαπητὸν σας ὑπὸ τὸ ψευδῶνυμα Δαμονάκι καὶ Γαδ-Γαδ! Τι ἔξυπνο καὶ καλὸ παιδί! Ποῖος θā ἔλεγει διὰ ἔμμελλε νὰποθάνη ἐκ τόσο τραφεράν ἡλικίαν!.. Τὰ θερμῶτα συλλυπητήρια μου ἀπευθύνω εἰς τὸν ἀγαπητὸν μου Νίκων Βεροπόουλον, τὸν πρῶτον

Νάβαρχον τῆς Βαρέλλας, τὸν βλαρκενθῆ ἀδελφόν. Ἄραβικὴ Ἴμπε (X.) αὐτὸ τὸ ψευδῶνυμον σου ἐξέλεξα πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Σοῦ ἔστειλα δ,τι ἐξήγησες με τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς.

Νίκη τῶν Παιωρίων, σ' εὐχαριστῶ πάρα πολὺ ποὺ ἔχεις σκοπὸ νὰ ἰδρύσῃς Σὺλλογον ἔχοντα ὡς ἔργον τὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὐμερίαν τῆς Διαπλάσεως. Ἐμπρός λοιπόν, καὶ μ' ἐρωτᾷς; Εὐρὴ τῆς φίλας σου, συννενοοῦμαι μαζί των καί... ἐπὶ τὸ ἔργον. Τὸ σχέδιον τοῦ Κανονισμοῦ μοῖ ἐφάνη καλόν.

Εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Πειραιῶς ἐρρίφθη μία ἐπιστολή δι' ἐμὲ (καὶ διπλοῦ βάρος μάλιστα) ἄνευ γραμματοσήμου. Ἄς τὴν ζητήσῃ ὅποιος τῆν ἐρρίψε, νὰ βάλῃ τὸ γραμματόσημον ποὺ χρειάζεται, διὰ νὰ τὴν λάβω.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Ἄπο τὴν Καλλιπολιν ἔλαβα τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

«Κυρία Διάπλασις, χαῖρε.

Ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνω κ' ἐγὼ συνδρομητῆρ, ἀλλὰ δυστυχως εἶμαι πτωχῆ καὶ διὰ τοῦτο θā σε παρακαλέσω, ἔὰν εἶνε δυνατόν, νὰ μ' ἐγγράψῃς κανεὶς ἀπὸ τοὺς πλουσίους συνδρομητὰς σου. Ὅθὰ κάμουν μεγάλην χάριν εἰς μίαν δυστυχῆ κόρη, ή ὁποία θā τους ευγνωμονῇ πάντοτε.

Πιστεύω ὅτι θā εἰσακουσθῆ ή δέησίς μου.

Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως ★ ★ ★. Ἐκτός τῆς ἄνω, ή ὁποία ἐπιστήθῃ μόνη της, ὁ Βράχος τῆς Νεραμπάτοτας, μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχόν, ἀλλὰ φιλόμουσον, καὶ ἐπιμελὲς παιδάκι τὸν Βώλου.

Ἄ, πολὺ ευτυχῆς εἶνε οἱ πλούσιοι, ποὺ εἰμποροῦν νὰ ἰκανοποιῶν τόσο ευγενεῖς ἐπιθυμίας. Τους περιμύει.

Ὁ Νοσταλγός Ἑλληγ [ΕΕ] μοῦ ἔστειλεν ὀκτώ φράγκα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐνέγραφα τὸ πτωχόν παιδάκι ποὺ μοῦ εἶχε συστήσῃ ὁ Σοφδὸς Πιτζακὸς ἀπὸ τὴν Κωνσταντινουπόλιν.

Ἐγχιρνοῦσα τὰ ψευδῶνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ τοὺς διαγωνισμούς μου, τοὺς νέους μου φίλους: Καραγιούζην (Σ. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ὑπερ τοῦ Ταμεῖου τῶν Ἀπόρων ἐισοράων σου) Θείαρ Μάστια (Ε. Χ. ἔστειλα δ,τι ἐξήγησες) Ἄθος τῆς Ἡπείρου (Β. Ι. αὐτὸ προτιμῶ ή παραγγελία σου ἐξετελεσθῆ) Ἀμυγδαλιὰν τῆς Κρανῆς (Α. Β. Γ. χαίρω διὰ τὴν ἀνάνευσιν τῆς παλαιᾶς καὶ φίλας: ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος) Ἀπῖνα τῆς Σελήνης (Ν. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα: πολὺ μοῦ ἠρσεν ή ἐπιστολή σου καὶ με συνεκίνησεν) Ἱστορικὸν Παλαμήδιον (Α. Κ.) Βαλέριον Ποπλικόλαν (Γ. Κ. με τί φυσικότητα καὶ ἀφείδια ποὺ τα λέγεις!) καὶ Φιλόδοτον Ἑλληγίδα (Γ. Π. ὄριστε αὐτὸ που προτιμᾷς.)

Ἄσπασμοί, Πληροφορίαι. — Τὸ Ἑλληγικόν Ἔδαφος ζητεῖ τὰρχικὰ καὶ τὴν διαμονήν τῆς Μούσης τῆς Ἀστρονομίας: — ὁ Ζωγράφος Παρράσιος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με τὸν Νεαρὸν Ζωγράφον. — ή Γλυκεῖα Καρδία ἀσπάζεται τὰς φοιτήσας εἰς τὴν Β' Τάξιν τοῦ Παρθενάγωγείου Πριναρῆ-Φουνοτυκῆ καὶ τας εὐχεται λαμπρὸν προβάδισμα. — ή Ἄποδὸν τῆς Τερψιθέας συγχάριει τὴν Ναυτοπούλαν ποὺ ἐσῆκωσε τὰ μαλλιά της, διότι τὸ ἴδιο ἔκαμα καὶ αὐτὴ πρὸ δύο μηνῶν. — ὁ Βράχος τῆς Νεραμπάτοτας ζητεῖ τὰρχικὰ τὸν Βασιλέως τῶν Ἄθηνῶν, τὸ δὲ Ἠλεκτρικὸν Φῶς τὰ τοῦ Ἀτρομήτου Ἑλληγος. — ὁ Χειμωνιῆος Δεσφῆος πληροφορεῖ τὴν Φερρωτῆν Βαρκούλαν διὰ τὰρχικὰ ποὺ εἶνε Ε. Β. — ή Φιλαμερικανὶς πληροφορεῖ τὸν Τίον τῆς Νυκτός, (ὁ ὁποῖος τῆ ζητεῖ

ἀνταλλαγὴν με τὸνομά της) διὰ πρὸ πολλοῦ τοῦ ἔστειλε τετράδιόν της, ἀλλ' ἀκόμη δέν ἔλαβον ἰδικόν του. — ή Ἑυφροσύνη Μεγαρέως ἀσπάζεται τὴν Ἑλένην Δαμάσκου καὶ Ἀρίστην Βουλγαρίδου. — ὁ Τέντλμαν πληροφορεῖ τὸν Νέρωνα Μπουρίδη διὰ τὸν γνωρίζῃ, καὶ τον ἐρωτᾷ διατί δέν φαίνεται εἰς τὴν Διαπλάσιν; — ή Βασίλισσα Μαργὰ πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου διὰ ἰνομιάζειται Σοφία Περιοδολογοπούλου καὶ διὰ ἠλλαῖς ψευδῶνων. — ὁ Ναυτοπαίς ζητεῖ τὰρχικὰ τοῦ Βαβαλαμπούμα καὶ τῆς Τελευταίας Χελιδνός. — ἔλλαι τινὲς παρελείψθησαν, ἔλλειψαι χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλάξουν: ή Φερρωτῆ Βαρκούλα με τὸ Ταπεινὸν Ἴον καὶ Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου. — ὁ Ἄνθιμος Στεφανος με τὸν Κέρατα τῆς Ἐρωτοπόλεως, Ἡρώα τῆς Σύρου καὶ Χρυσολαμπῆ Ἄστρα. — ή Λιωποπούλα με τὴν Τελευταίαν Χελιδνόν, Ἰριδα καὶ Μυλόδοτον. — ή Θεά Ἄθηνά με τὸ Ἄθος τῆς Ἀγγῆς, Καλοχα Ρόδον καὶ Βαβαλαμπούμα. — ή Χειμωνιῆος Κούκλα με τὴν Κροκίπεπλον Ἡδὸ, Δουλοῦδι τοῦ Βονοῦ καὶ Ἀροσιὰν τοῦ Βοσπόρου. — ή Λεργαία Ἰδρα με τὸν Σοφοῦν Πιτζακόν, Γουλιέλμον Τέλλον καὶ Κινέζον Ἀῆ. — ὁ Ἰατρὸς τῶν Συνδρομητῶν με τὸν Ἄτυχῆ. — Σέλευκος ὁ Κεραυνός με τὴν Ἐρωτορὰν Καμελίαν, Μαρίδαν τοῦ Ἑυρίπου καὶ Κινέζον Ἀῆ. — τὸ Νεωροῦσιον με τὸν Παρτινίβελον, Γλυκεῖαν Ἑλληδα καὶ Ἀρδιομένην Λεμονιάν. — ὁ Ἀγρολογιστὴς καὶ Ναυοικῆν. — ὁ Ἄσπρος Μετεξῆς με τὸν Μελαγγολικὸν Ναυτηγ, Ναυτοπαῖδα καὶ Ρογγῆρον. — ή Ροβινσῶν Κροδοῦς με τὸν Ἀστέρτα τοῦ Πόντου, Ἐξοχώτατον Γάτον καὶ Κεραυνόν. — ὁ Θεαγένης με τὸν Νάβαρχον τῆς Βαρέλλας, Πηνιὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Ἰόνιον Πέλαγος. — ή Μυόδα με τὴν Ἰριδα, Μυλαῖδην καὶ Λαραυγῆν. — ὁ Ἑθνικός ἴγμος με τὴν Ναυτοπούλαν καὶ Πηνιὸν τῆς Ἐρήμου. — ὁ Δ. Κ. Φιλέρης με τὸν Μικρὸν Κατεργάρον, Κινέζον Ἀῆ καὶ Τίον τοῦ Πηλίου. — ή Χειμωνιάτικη Διακάδα με τὴν Κόρην τοῦ Βονοῦ, Φεγγυόβλην Ἀγγούλαν καὶ Χειμωνιῆν Ἑλάτην. — ὁ Ἀρταῖος με τὴν Σαυθὴν Ἡνωτοπούλαν, Ὀκτιμόν Τηλέγραφον καὶ Βαρκούλαν τοῦ Φαλήρου. — ή Ἡχά τοῦ Ἄσπρου με τὴν Ἀγροτριανταφυλλίδα, Ἰλὸν τοῦ Κηρισσοῦ καὶ Γλυκεῖαν Ἀνάμνησον. — ή Ἄθρα Ποιμηνίς με τὸν Στρατηγὸν Ἀρτίβαν, Ἑλληγικὸν Αἶσθημα καὶ Τίμον Πολίτην. — ή Ροδωφωτισμένη Ἄσος με τὸν Ἰωάννην Καποδιστριαν, Ἀρτηγὸν τοῦ Μέλανος Ἀρμου καὶ Ἄστρα τῶν Βεγά. — ὁ Κιθαροδόξ Ἀπόλων με τὴν Ἐλαφορὸν Ἄκατον, Ἄστρα τοῦ Πόντου καὶ Κόρην τοῦ Βονοῦ. — ή Βίβλα με τὸν Ονεοροπόλον Παῖδα καὶ Κάμερ Σόλβα [Ε]. — ὁ Η. Α. Κουλούρης με τὸν Πλάτωνα Καλλιγιάν. — ή Τελευταία Χελιδνὸν με τὴν Ναυτοπούλαν. — ή Κολομβίνα με τὸν Ἐξοχώτατον Γάτον καὶ Κρίπ-Κράπ. — ή Πράξιλλα με τὴν Ἐξοχώτατον Ἑλληγίδα, Ἐλαφορὸν Ἄκατον καὶ Ροβέρτον Γουϊσκάρδον. — ὁ Κάλοξ Ρόδον με τὴν Κάμερ Σόλβα, Ἐρωτορὰν Καμελίαν καὶ Ἀσπιδὸν τοῦ Ἀχιλλέως. — ή Ἴρις με τὴν Ἰλὸν τοῦ Κηρισσοῦ, Μυστικὴν Φωγῆν καὶ Παναγ. Κουτοαλέξην. — ὁ Ταρταρίνος τῆς Ταρασκῶνης με τὸν Ἀδεργινόν καὶ Πηνιὸν τῆς Ἐρήμου. — ὁ Φαρόμουλας με τὸν Μέλλοντα Νάβαρχον, Ναυτοπούλαν καὶ Ἰατρὸν τῶν Συνδρομητῶν. — ὁ Δ. Ε. Δίπλας με τὸν Ἀλέξιον Παπουτσόπουλον. — ὁ Βασίλεὺς τῶν Ὀρέων με τὴν Ποιμηνίδα τῆς Ἰδρῆς, Ἄθρα καὶ Βρετανικὸν Ἄστρα. — τὸ Ἄγριον Κρίνον με τὸν Ὀρητικὸν Χειμαρρον, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας καὶ Μ

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἔν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 45.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοπηλαγωγίας

Περίοδος Β'—Τόμ. 6ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 19 Ἰουνίου 1899 Ἔτος 21ον.—Ἀριθ. 25-26

Ἐκ τῆς ἑξῆς ἐπιστολῆς ἀπέστειλε ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: *Νεαράν Καλλιτέχνηδα* [Ε] διὰ τὰ περὶ τῆς Μαγικῆς Εἰκόνας ὀρασιότατα χαίρω πολύ διότι ἀνεγνώρισες ὅτι δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ τα κάμῃ κανεὶς ὅλα καὶ οἱ δὲν εἶνε καλὸν νὰ τὸ νομίζῃ Ἄρθρομὲν Ῥοδονιάδην (φίλησί μου τὴν Ἀγγιτρι ἀγαθολογίαν) εὐχόμεναι καὶ εἰς τὰς δύο καλὴν ἐπιτυχίαν Ἄρθρον τῆς Ἄρθρου (ἡ φίλη σου δὲν δύναται νὰ συμμετέχῃ τοῦ προνομιου τῶν συνδρομητῶν, πρὶν ἢ ἐγγραφῇ καὶ αὐτὴ. Δύναται δὲ καὶ τώρα καὶ πάντοτε, ἂν θέλῃ, νὰ ἐγγραφῇ) Ἑλλητικὸν Ἐδαφος, Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας (ἴστυια, μοιλοῖται ἀργὰ καὶ πού μὲ θυμώσαι) Μαγευμέντον Δάσος (εὐτυχῶς ὁ φίλος μας ἐκέλευσε δὲν ἐπαθε τίποτε σοβαρῶν τὸ αὐτοσχέδιον Παιδικὸν Πνεῦμα μου ἤρεσε, καὶ τὸ ἔβαλε εἰς τὴν κληρωτίδα, διότι δια πλεόν διὰ κλήρου δημοσιεύονται) Μισοκακίμορον (ναὶ) Ἀδηφάγον Στροβοκάμηλον (σοῦ εἶχα ἀπαντήσῃ, ὅταν ἐλθῶ καὶ τὴν δευτέραν ἐπιστολήν σου ἐπέλασα παλὸν μὲ τὸ ἀστειῶν περὶ Μπαμποῦ... (Κατσαράμαλλω) [Ε] ἡ ὅποια δὲν εἶνε παιδιὰ... κατσομάλλω — οὔτε ἀπλῶς μάλλω. — διότι τῆς ἔκοφαν τὰ μαλλιά διὰ νὰ δυναμώσουν· νὰ ἴδῃτε ὅμως σὲ λιγάκι τὶ ὠραία μαλλιά ποῦ θὰ κάμῃ! Θεραπεινίδα τῶν Μουσαδῶν (φαίνεται, ὅτι εἶνε χαριτωμένη ἡ Μπέλλα σου, καὶ τέτοια θὰ εἶνε καὶ τὰ παιδάκια τῆς; ἀλλὰ ὄχι, νὰ μὴ μευ χαρίσῃ κανένα, δὲν θέλω νὰ αἰσθανθῶ καὶ πάλιν τὴν λύπην ποῦ ἤσθάνθη ὅταν ἔλασα τὸν Ὀθέλλον) [Ε] διὰ τὸ ποιηματάκι σου) Μπαμ-Μπουμ (οἱ φίλοι σου μάταιοι ἂρ' οὐ μελετᾷς θὰ ἐπιτύχῃ; ἔχεις καὶ τὴν εὐχὴν τῆς Γιαγιάς καὶ ἐν [Ε] διὰ τοὺς στίχους) Πτηνὸν τῆς Ἐρήμων (ὠραία τὰ πλείστα, καὶ εἰσήλθον ἤδη εἰς τὴν κληρωτίδα) Μινεξέδιο Μπουκε-άκι, Ῥοδορωτισμένη Ἀσιν, Ἀρθοπέλιδα τῆς Βεράνης, Γιλικεῖαν Καρδιαν, Δεχωνίκεο Κεράσι (γράσε μου λοιπὸν κάποτε!) Ἀηδόνα τῆς Τερψιθέας (ἔστειλα καλῶς ἤλθες!) Ἀρσορράν Πακτωλὸν (πραγματικῶς εὐμορρον, καὶ τὸ ἔβαλα εἰς τὴν κληρωτίδα) Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην (πολὺ ἀργὰ μου ἦλθεν ἡ γνώμη σου Μιμόζαν (διὰτὶ νὰ τα χάσῃς καὶ νὰ μὴ χαιρετίζῃς;) Φιλέρημον Τρυφένα (δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ μὴ ἐλάβε τὸ τετράδιόν σου, θὰ τὴν ἐρωτήσω) Φιλαμερικανίδα, Κατίαν Μεγαρέως (τὸ περὶ οὐ ἐρωτᾷς, εἶνε κορίτσι;) Σημαῖαν τῆς Ἐλευθερίας (παρακάλεσε τὴν ἀδελφὴν σου νὰ μου γράψῃ ἂρ' εὐθέως) Σκηπτρον τοῦ Διὸς, Πεδραιῶν Ἀραβίαν (χαίρω πολὺ ποῦ θὰ μου γράψῃ τώρα συχνὰ αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Καθαράν Καρδιαν (μὲ τὰς εὐχὰς μου διὰ τὰ εὐτυχὴ σου γενέθλια) Φιλιππον Οἰκονομῶπονλον (ἔστειλα, ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβῃ καὶ ἐκτενεστέρην ἐπιστολήν σου) Ἀγγορολογιώτατον (ἔγγελασα ἀρκετὰ μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῆς κωμῆδίας, βεβαίως τὸ θέατρον τοῦ φίλου σου ἦτο ὑπαίθριον, ἔ;) Νευρὸσπαστον (εὐχομαι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα καὶ νὰ μου γράψῃς μὲ τὸ χερί σου) Ἑλλητικὸν Διδόθημα, Ἑλλητικὴν Ναυαρχίδα, Ἀησιόχορον Πνεῦμα (αἱ «Παιδικαὶ Σελίδες» ἐξηγητήθησαν πρὸ ἑτῶν) Τηλέμαχον Ν. Παχόν, (αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαίτερον χαρτόν, διὰ τὸν Διαγωνισμὸν ἄλλως δὲν ὑπάρχει λόγος, νὰ στέλλωνται) Ἐνα Λιωτάκι, Φτερωτὴν Βαρκούλαν (ἴσα ἴσα σήμερ δημοσιεύεται τὸ ἱατρικὸν τοῦ Δόκτορα εἰς τὴν «Μαγικὴν Εἰκόνα» τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν) Ταρταρίον τῆς Ταρσακόνης (τὰ ἔλαβα τὴν πληροφορίαν σου ὅμως δὲν δημοσιεύω, διότι ἅμα τὴν ἰδοῦν, ζεῦρεῖς πόσος ὁμοίως θὰ μου στείλουν; ὅσα εἶνε καὶ τὰ τετράδια ποῦ περνοῦν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου) Διαβολάκι (εἰς τὸ προσεχές) Ἀγριον Μάρτην (ναὶ) Χλόην τοῦ Κημισσοῦ (χαριτωμένα τὰ ἀνέκδοτα τῆς ἀδελφοῦλας σου θὰ δημοσιεύω τὸ ἑνα ὡς Παιδικὸν Πνεῦμα, ἂν κληρωθῇ) Σμυρνοπούλαν (ὄχι βέβαια τὰ εὐσημα δὲν διδονται διὰ κλήρου!

ἀλλ' ἂρ' οὐ ἐκλεγοῦν διὰ τοῦ κλήρου αἱ 12-15 Ἀσκήσεις ποῦ πρέπει νὰ δημοσιεύωμαι, αἱ καλλιτεράαι ἐξ αὐτῶν εὐσημοροῦνται ἂν ἐπέμενα νὰ δημοσιεύω μόνον τὰς ἀτίτας εὐσημοῦ, ἡ συλλογὴ ἐκάστης ἑβδομάδος θὰ ἦτο κολοβή, διότι δὲν ἔχω πάντοτε Ἀσκήσεις ὅλων τῶν εἰδῶν ἀτίτας εὐσημοῦ· αὐτὸ φαίνεται) Φιλιπποσπον Νεανίδα (καὶ ἡ ἰδικὴ σου ἐπιστολή ἀρῆσεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τὰς ἀρίστας ἐντυπωσεις ὅλων τῶν στικτῶν σὲ ἀνασπείσεται φίλησέ μου τὴν ἀδελτὴν σου) Βελοφόρον Ἀρτεμιν (δὲν εἶνε Π. Πνεῦμα αὐτὸ διότι τί ἄλλο σημαίνει ἢ Ἀνομοίς;) Νεφέλωδ Νύκτα (καλὴν ἐπιτυχίαν) Πιθαγόραν τιν Σάμιον (ἂρ' οὐ τὸ Ταχυδρομεῖδόν σας δὲν τα δέχεται ἀνοικτὰ, τότε στείλε μου τὰ εἰς κλειστὰ φακέλλων) Κωνσταντίνον Πίκουλον (σ' εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν Ἀπόρων μας) Κιθαροδὲ Ἀρίον (καὶ βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ παραπῶνον, ἂρ' οὐ σοῦ ἔδημοσευσσα μερικῶς — ὄχι μόνον δύο! — ἀπὸ τὰς Ἀσκήσεις σου ἡ ἐπιστολή, περὶ τῆς ὁποίας ἐρωτᾷς, ἐλήθη καὶ σου ἀπητήγησα) Δευκοθέαν Π. Κλωσίδον (δὲν ἐνόησα τὶ ζητεῖς λέγουσα, «πρῶτον φυλλάδιον Μικροῦ Τυμπανιστοῦ» πρῶται καὶ περὶ φυλλάδιον Διαπλάσεως; τότε σημείωσε μου τὸ ἔτος καὶ τὸν ἄριθμόν, νὰ σοῦ τὸ στείλω) Νοσταλὸν Ἑλληνα (τώρα ἐνόησα καὶ σε συγχαίρω διὰ τὴν τιμητικὴν διακρίσιν μὲ μὲγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ σ' ἐβλεπα εἰς τὰς Ἀθήνας) Ἀνοσόχαρτον (ἡ σάτυρα τοῦ «Ζητεῖται Ἰατρίτης» εἶνε ὀλοιδιόλου ἄκακος μὲθ' ὅλην τὴν κακοτυχίαν, βλέπει, ὁ διδάσκαλος διασώζει τὴν ἀειπροπέτειαν τοῦ θὰ πῆ λοιπὸν βεὶ παρουσιάζεται ὡς καλὸς χαρακτήρ) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (ἔχουν νὰ μου γράψουν πολὺν καιρὸν καὶ δὲν ἤξεύρω τί γίνονται;) Ἐθφορίωνα (θὰ δημοσιεύω εἰς τὸ προσεχές) Γιλικεῖαν Ἑλληδα (σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὰ ἐνεργείας, καθὼς καὶ τὴν Ἑλῆνη Δουύλλα· ὦ, πῶς μ' ἐθύπησεν ἡ εἰδήσις, βεὶ ἀσθενεῖ ἡ φιλιότης σου Δάφνη!) Μικρὸν Κατεργάρον (τὶ χαριτωμένον γράμμα! Καλὴν Ὅρεξιν καλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 6 Ἰουνίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 26 Ἰουλίου Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδον νὰ γράψωμαι τὰς λύσεις τῶν ἐπιλογισμῶν, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖω μὲ εἰς φακέλλους, δι' ἑκάστον περιέχει 20 φύλλα καὶ τεμάχια φρ 1

543. Δεξίγορφος.
Ἄν γράμμα καὶ ἰχθὺν συνδέσῃς Κ' ἐν ἄρθρῳ εἰς αὐτὰ προσθέσῃς, Πρωτεύουσαν θάποτελίσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥοβέρτου Γουαζάρδου

546. Στοικειόγορφος.
Ματαίως ἓνα ποιητὴν ἐστὴν λαμητόμον στέλλω, Διότι ἄλλον, τρυχικόν, νὰ ἀναστήσω μέλλω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου [Ε]

547. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε ταῦ καὶ βάλε νῖ
Καὶ θὰ ἰδῆς τί θὰ γενῆ...
Μὴ νήσος ἰσχυρά,
Χύνει γάργαρον νερά.
Ἐστάλη ὑπὸ Νικολαοῦ Κ. Δικαστάλλου.

548. Αἰνίγμα.
Εἶμαι κ' ἐνοχλητικὸς
Καὶ πολὺ-πολὺ μικρὸς·
Μ' ἂν δλίγων μὲ πετρᾶξῃς·
Τότε ἀμέσως θὰ φωνάζῃς·
Ἢ θεέ μου, τί ψηλός!
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρρασσοῦ.

549. Ἀπροσδόκικόν
Πόθεν ἀντεγράφη εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ ἀνωτέρω ἄσκησις;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τοῦ Μέγα [ΕΕ]

330. Κυβόλλεζον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον
1.—Ὁ Ἄραφ' εἶνε λιτότατος τὴν δίαιταν.
2.—Ὁ υἱέ, ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου διὰ τὴν εὐτυχίαν.
3.—Ὁ Ὅστις ἦτο θεὸς τῶν Αἱγυπτίων.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐσοχάρτου.

351. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 7=Ἀυτοκράτωρ.
2 3 6 7 =Μέλος τοῦ σώματος.
3 2 1 6 7 =Ἐπίθετον ὄχι κολακευτικόν.
4 1 3 4 =Ἔιδος ἀμάτης.
5 6 3 6 7 =Δικταίσις Κράτους.
6 1 6 7 =Ἰγώφωμα.
7 4 1 4 =Ἄτομα γυναικῶς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αντιό Μαστίλλου.

352. Μαγικὴ εἰκὼν (Ἰατρικὴ Συναγωγὴ).
Προφορικὰ ἐξετάσεις. Σιγὴ βαθυτάτη. Ἡ Ἐρυθρὰ Θάλασσα ἀνέρχεται ἐπὶ ὕψηλῆς ἕδρας διὰ νάπαγγελλῇ τὸ ποίημά της—κλήν αἴμου! Ὁ κατηραμένος λῶεγγκας τὴν ἔκπιασε, δὲν εἰμπορεῖ νὰρθρώσῃ λέξιν καὶ ὁ κόσμος γελᾷ. . . Τότε τρέχει ἡ ὑπερήτρια τοῦ Σχολείου ἢ γρηὶ Κουρκουσάμκα.
— Κοκίωνα μου, τί ἔπαθες; τὴν ἐρωτᾷ,
— Ἀρῆσέ τὴν! φωνάζει μία φωνὴ, ἦτις εἶνε ἢ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν. Δώσατέ της . . . δώσατέ της . . . γρήγορα, καὶ θὰ τῆς περάσῃ.
Τῆς το δίδει λοιπὸν ἡ ὑπερήτρια, καὶ ὠ τοῦ θαύματος, ὁ λῶεγγκας ἐκόπη. Ἄλλὰ τί τῆς ἔδωσεν;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῶν Συνδρομητῶν. [ΕΕ]

353. Λογοπαίγιον.
Ποῖος σ' ἐρωτᾷ ἂν τρώγῃς ἄνηθ;
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βιγλάς.

354. Φωνεντόλιον.
κ-κλφ ρχν-ε-δ-κ γινε-κ-τν μιν-τ-ε-ν.
λθ-πκ-κ-ε-ε-πρδκ-θ-ν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυρθανοῦ.

355. Ἑλλιποδύμφωνον.
ουε-αο-ατο-αου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταρταρίου τῆς Ταρσακόνης

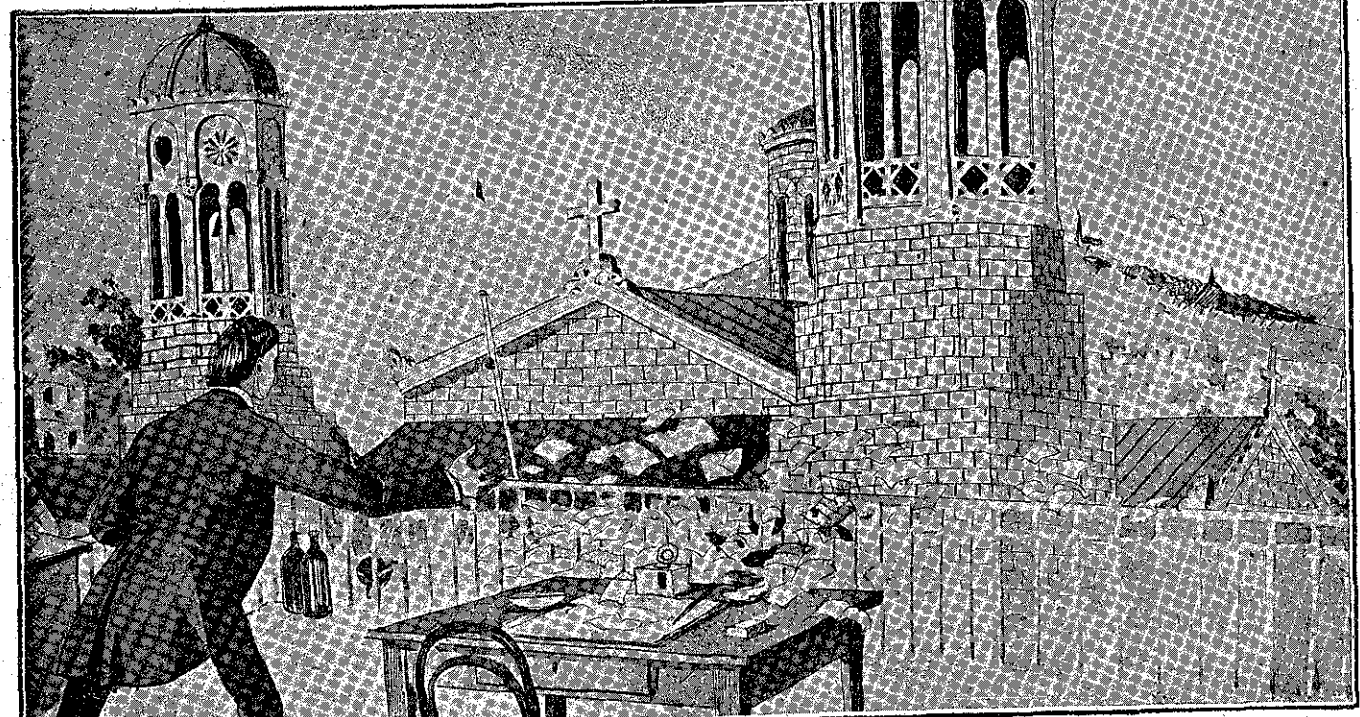
356. Γρίφος.
Α Α Α
Α Ρ Ε Α Τί με, ναί!
Α Α Α
Α Ἐστάλη ὑπὸ Γερασίμου Καραουλῆν

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἁσκησίων τῆς 17 Ἀπριλίου ἑ. ἑ.

219. Οἰδίπους (Ἴδη, ποῦς). — 220. Ἄθως (Α, θῶς).—221. Πνεῦμα, νεῦμα.
222. Η 225. Κάπρος, καρπός.
Ρ Ε Α 225.-226.1, Ὅτι καὶ
Ν Ε Ρ Ω Ν τὰ δύο ἔχουν καρ-
Ο Δ Η Σ Σ Ο Σ διάν.—2, ὁ πρόκό-
Α Γ Η Σ Ι Λ Α Ο Σ πτων, διότι προ-κό
Κ Ω Ν Σ Τ Α Ν Τ Ι Ο Σ πτει.—227. Ὅποιος
φύλαξι τὰ ρούχα του
ἔχει τὰ μισά.

224. Η ΑΛΒΑΝΙΑ ΠΑΡΑΛΟΣ
Ε Ι Ν Α Ι
Ρ Α Ν Ρ Κ
Σ ΣΑΡΑ Ι ΑΘΩΣ Ι
Σ Ι Β Ι Ν
Υ Ω Α Ν Ο
ΣΤΡΑ ΒΩΝ Σ Ι ΚΕΛΙΑ Σ

228. ΑΜΑΔΙΑ (1, ΙΑσων. 2, ΔηΜαρα-
τος. 3, ἡΔίος. 4, τΙΑρα).—229. Ὄσπερ γά-
λακτι ἡ γυνή, οὕτως ἡ παιδεία γινώσκει τρέφει
τὸν ἄνθρωπον. — 230. Ἀσθενεῖς καὶ ὀδοιπόρος
ἁμαρτιαν οὐκ ἔχει. — 231. Τὸ ἦπαρ, εἶνε ἐν-
τόσθιον.

ΟΓΔΟΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΛΩΣ σᾶς ἦρα! . . Πῶς; δὲν με γνωρίζετε; Εἶμαι Ἐγώ, καλέ, ὁ Ἄνανίας, ὁ φίλος σας Ἄνανίας, ὁ ψυχογυῖος τῆς Διαπλάσεως, ὁ μόνος ἄρρην ἀπόγονος τῆς οἰκογενείας μου, καὶ ἀδελφὸς τῶν δώδεκα θηλυκῶν ἀδελφῶν μου. (Ἔχω, βλέπετε, τόσῳ πολλές, ὥστε μὲ κανένα σας, ὑποθέτω, δὲν εἶμαι . . . συνάδελφος.)
Πέρουσι, — καθὼς εἶπαν αἱ κακαὶ γλῶσσαι, — ἐπασχα ἀπὸ δεξιᾶν ὀκνηρίων τῶν ἄνω ἄκρων, καὶ προπάντων τοῦ δεξιού . . . Ἀπεναντίας ἐφέτος πάσχω ἀπὸ δεξιᾶν φιλοπονίαν. Καὶ δι' αὐτὸ ἀνέλαβα, χωρὶς πολλὰ παρακάλια, νὰ γράψω ἐγὼ τὴν Ὀγδοὴν Κυριακὴν, καὶ νὰ ἐλαφρώσω δλίγον τὴν κυρίαν Διάπλασιν, ἡ ὁποία ἐφέτος, μὲ τὴν μεγάλην αὐτὴν κίνησιν καὶ ζωηρότητα τῆς Ἀλληλογραφίας, τῶν Διαγωνισμῶν, τῶν Εὐσημῶν, τῶν Μαυροσῆμων, τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, τῶν . . . τῶν . . . — ποῖος εἰμπορεῖ νὰ τα ἐνθυμηθῇ ὅλα ἀπέξω, — ἔχει τόσῳ πολλὴν ἐργασίαν, ὥστε πραγματικῶς τὴν λυποῦμαι!
Δέν μου ἀρέσει νὰ ὀμιλῶ περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων . . . Καὶ ὅμως εἶμαι ἀναγκασμένους νὰ το κάμω σήμερον — του-